

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про фінансові послуги та державне регулювання
ринків фінансових послуг

(Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2002, N 1, ст. 1)

{ Із змінами, внесеними згідно із Законами
N 485-IV (485-15) від 06.02.2003, ВВР, 2003, N 14, ст.104
N 3201-IV (3201-15) від 15.12.2005, ВВР, 2006, N 13, ст.110)

{ Щодо визнання неконституційними окремих положень див.
Рішення Конституційного Суду
N 19-рп/2008 (v019p710-08) від 02.10.2008 }

{ Офіційне тлумачення до Закону див. в Рішенні
Конституційного Суду
N 27-рп/2008 (v027p710-08) від 03.12.2008 }

{ Із змінами, внесеними згідно із Законами
N 1822-VI (1822-17) від 21.01.2010, ВВР, 2010, N 10, ст.106
N 2258-VI (2258-17) від 18.05.2010, ВВР, 2010, N 29, ст.392
N 2388-VI (2388-17) від 01.07.2010, ВВР, 2010, N 37, ст.496
N 2499-VI (2499-17) від 07.09.2010, ВВР, 2011, N 1, ст.3
N 2510-VI (2510-17) від 09.09.2010, ВВР, 2011, N 4, ст.20
N 2555-VI (2555-17) від 23.09.2010, ВВР, 2011, N 6, ст.41
N 2592-VI (2592-17) від 07.10.2010, ВВР, 2011, N 10, ст.63
N 2756-VI (2756-17) від 02.12.2010, ВВР, 2011, N 23, ст.160
N 3024-VI (3024-17) від 15.02.2011, ВВР, 2011, N 36, ст.362
N 3205-VI (3205-17) від 07.04.2011, ВВР, 2011, N 41, ст.413
N 3394-VI (3394-17) від 19.05.2011, ВВР, 2011, N 47, ст.533
N 3462-VI (3462-17) від 02.06.2011, ВВР, 2011, N 52, ст.591
N 3610-VI (3610-17) від 07.07.2011, ВВР, 2012, N 7, ст.53
N 3668-VI (3668-17) від 08.07.2011, ВВР, 2012, N 12-13, ст.82
N 4652-VI (4652-17) від 13.04.2012, ВВР, 2013, N 21, ст.208
N 5042-VI (5042-17) від 04.07.2012, ВВР, 2013, N 26, ст.264
N 5212-VI (5212-17) від 06.09.2012, ВВР, 2013, N 33, ст.439
N 5284-VI (5284-17) від 18.09.2012, ВВР, 2013, N 37, ст.488
N 5316-VI (5316-17) від 02.10.2012, ВВР, 2013, N 38, ст.502
N 5410-VI (5410-17) від 02.10.2012, ВВР, 2013, N 42, ст.586
N 588-VII (588-18) від 19.09.2013 }

{ У тексті Закону, крім пунктів 2 і 7 розділу VIII
"Прикінцеві положення", слова "Уповноважений орган",
"спеціальний уповноважений орган виконавчої влади
у сфері регулювання ринків фінансових послуг",
"спеціально уповноважений орган виконавчої влади у
сфері регулювання ринків фінансових послуг" у всіх
відмінках замінено словами "національна комісія, що

здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг" у відповідному відмінку, а слова "Державна комісія з цінних паперів та фондового ринку" в усіх відмінках - словами "Національна комісія з цінних паперів та фондового ринку" у відповідному відмінку згідно із Законом N 3610-VI (3610-17) від 07.07.2011 }

{ У тексті Закону слова "Державна комісія з цінних паперів та фондового ринку" в усіх відмінках замінено словами "Національна комісія з цінних паперів та фондового ринку" у відповідному відмінку згідно із Законом N 5042-VI (5042-17) від 04.07.2012 }

Цей Закон встановлює загальні правові засади у сфері надання фінансових послуг, здійснення регулятивних та наглядових функцій за діяльністю з надання фінансових послуг.

Метою цього Закону є створення правових основ для захисту інтересів споживачів фінансових послуг, правове забезпечення діяльності і розвитку конкурентоспроможного ринку фінансових послуг в Україні, правове забезпечення єдиної державної політики у фінансовому секторі України.

Розділ I

ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Визначення термінів

1. У цьому Законі терміни вживаються у такому значенні:

1) фінансова установа - юридична особа, яка відповідно до закону надає одну чи декілька фінансових послуг, а також інші послуги (операції), пов'язані з наданням фінансових послуг, у випадках, прямо визначених законом, та внесена до відповідного реєстру в установленому законом порядку. До фінансових установ належать банки, кредитні спілки, ломбарди, лізингові компанії, довірчі товариства, страхові компанії, установи накопичувального пенсійного забезпечення, інвестиційні фонди і компанії та інші юридичні особи, виключним видом діяльності яких є надання фінансових послуг, а у випадках, прямо визначених законом, - інші послуги (операції), пов'язані з наданням фінансових послуг. Не є фінансовими установами (не мають статусу фінансової установи) незалежні фінансові посередники, що надають послуги з видачі фінансових гарантій в порядку та на умовах, визначених Митним кодексом України (4495-17);

{ Пункт 1 частини першої статті 1 в редакції Закону N 2510-VI (2510-17) від 09.09.2010; із змінами, внесеними згідно із Законом N 588-VII (588-18) від 19.09.2013 }

2) кредитна установа - фінансова установа, яка відповідно до закону має право за рахунок залучених коштів надавати фінансові кредити на власний ризик;

3) фінансовий кредит - кошти, які надаються у позику юридичній або фізичній особі на визначений строк та під процент;

4) фінансові активи - кошти, цінні папери, боргові зобов'язання та право вимоги боргу, що не віднесені до цінних паперів;

5) фінансова послуга - операції з фінансовими активами, що здійснюються в інтересах третіх осіб за власний рахунок чи за рахунок цих осіб, а у випадках, передбачених законодавством, - і за рахунок залучених від інших осіб фінансових активів, з метою отримання прибутку або збереження реальної вартості фінансових активів;

6) ринки фінансових послуг - сфера діяльності учасників ринків фінансових послуг з метою надання та споживання певних фінансових послуг. До ринків фінансових послуг належать професійні послуги на ринках банківських послуг, страхових послуг, інвестиційних послуг, операцій з цінними паперами та інших видах ринків, що забезпечують обіг фінансових активів;

7) учасники ринку фінансових послуг - особи, які відповідно до закону мають право надавати фінансові послуги на території України; особи, які провадять діяльність з надання посередницьких послуг на ринках фінансових послуг; об'єднання фінансових установ, включені до реєстру саморегульованих організацій, що ведеться органами, які здійснюють державне регулювання ринків фінансових послуг; споживачі фінансових послуг. Законами з питань регулювання окремих ринків фінансових послуг можуть визначатися інші учасники ринків фінансових послуг;
{ Пункт 7 частини першої статті 1 в редакції Закону N 3462-VI (3462-17) від 02.06.2011 }

8) істотна участь - пряме та опосередковане, самостійне або спільно з іншими особами володіння 10 і більше відсотками статутного (складеного) капіталу або права голосу придбаних акцій (часток) юридичної особи або незалежна від формального володіння можливість значного впливу на керівництво чи діяльність юридичної особи;
{ Пункт 8 частини першої статті 1 в редакції Закону N 3462-VI (3462-17) від 02.06.2011 }

9) саморегульована організація - неприбуткове об'єднання фінансових установ, створене з метою захисту інтересів своїх членів та інших учасників ринків фінансових послуг та якому делегуються відповідними державними органами, що здійснюють регулювання ринків фінансових послуг, повноваження щодо розроблення і впровадження правил поведінки на ринках фінансових

послуг та/або сертифікації фахівців ринку фінансових послуг. Законами України з питань регулювання ринків фінансових послуг можуть бути передбачені додаткові повноваження, які можуть делегуватися саморегульвним організаціям;

10) державне регулювання ринків фінансових послуг - здійснення державою комплексу заходів щодо регулювання та нагляду за ринками фінансових послуг з метою захисту інтересів споживачів фінансових послуг та запобігання кризовим явищам;

11) професійна таємниця - матеріали, документи, інші відомості, якими користуються в процесі та у зв'язку з виконанням своїх посадових обов'язків посадові особи державних органів, що здійснюють регулювання ринків фінансових послуг, та особи, які залучаються до здійснення цих функцій, і які забороняється розголошувати у будь-якій формі до моменту прийняття рішення відповідним уповноваженим державним органом;

{ Пункт 12 частини першої статті 1 виключено на підставі Закону N 3610-VI (3610-17) від 07.07.2011 }

13) асоційована компанія - юридична особа, в якій інша юридична особа володіє прямо та/або опосередковано 20 або більше відсотками статутного капіталу та/або голосів;

{ Частину першу статті 1 доповнено терміном згідно із Законом N 3394-VI (3394-17) від 19.05.2011 }

14) дочірня компанія - юридична особа, яка контролюється іншою юридичною особою (материнською компанією);

{ Частину першу статті 1 доповнено терміном згідно із Законом N 3394-VI (3394-17) від 19.05.2011 }

15) компанія з надання допоміжних послуг - юридична особа, яка не є фінансовою установою, діяльність якої полягає в наданні послуг з інформаційних технологій, володіння або управління майном, з обробки даних або будь-яких подібних послуг, які необхідні для здійснення фінансовою установою діяльності з надання фінансових послуг;

{ Частину першу статті 1 доповнено терміном згідно із Законом N 3394-VI (3394-17) від 19.05.2011 }

16) контролер - фізична особа або юридична особа, щодо якої не існує контролерів - фізичних осіб та яка має можливість здійснювати вирішальний вплив на управління або діяльність юридичної особи шляхом прямого та/або опосередкованого володіння самостійно або спільно з іншими особами часткою в юридичній особі, що відповідає еквіваленту 50 чи більше відсотків статутного капіталу та/або голосів юридичної особи, або незалежно від формального володіння здійснювати такий вплив на основі угоди чи будь-яким іншим чином;

{ Частину першу статті 1 доповнено терміном згідно із Законом N 3394-VI (3394-17) від 19.05.2011 }

17) контроль - можливість здійснювати вирішальний вплив на управління та/або діяльність юридичної особи шляхом прямого та/або опосередкованого володіння однією особою самостійно або разом з іншими особами часткою в юридичній особі, що відповідає еквіваленту 50 чи більше відсотків статутного капіталу та/або голосів юридичної особи, або незалежно від формального володіння можливість здійснювати такий вплив на основі угоди чи будь-яким іншим чином;

{ Частину першу статті 1 доповнено терміном згідно із Законом N 3394-VI (3394-17) від 19.05.2011 }

18) материнська компанія - юридична особа, яка контролює іншу юридичну особу (дочірню компанію);

{ Частину першу статті 1 доповнено терміном згідно із Законом N 3394-VI (3394-17) від 19.05.2011 }

19) небанківська фінансова група - група юридичних осіб, які мають спільного контролера (крім банку), що складається з двох або більше фінансових установ, у якій небанківська фінансова установа (небанківські фінансові установи) здійснює переважну діяльність.

Небанківська фінансова холдингова компанія та компанія з надання допоміжних послуг, яка має спільного контролера з учасниками небанківської фінансової групи, входять до складу небанківської фінансової групи.

Переважна діяльність у групі здійснюється небанківською фінансовою установою (небанківськими фінансовими установами), якщо середньоарифметичне значення активів за останні чотири звітних квартали небанківської фінансової установи (небанківських фінансових установ) становить 50 і більше відсотків сукупного розміру середньоарифметичних значень активів усіх фінансових установ, що входять до цієї групи, за цей період.

Розрахунок переважної діяльності небанківської фінансової групи здійснюється щороку станом на 1 січня у порядку, визначеному цією статтею;

{ Частину першу статті 1 доповнено терміном згідно із Законом N 3394-VI (3394-17) від 19.05.2011 }

20) небанківська фінансова холдингова компанія - фінансова холдингова компанія, переважною діяльністю фінансових установ, які є її дочірніми та асоційованими компаніями, є небанківська;

{ Частину першу статті 1 доповнено терміном згідно із Законом N 3394-VI (3394-17) від 19.05.2011 }

{ Пункт 21 частини першої статті 1 виключено на підставі Закону N 5042-VI (5042-17) від 04.07.2012 }

22) учасники небанківської фінансової групи - банки та інші фінансові установи, небанківська фінансова холдингова компанія, компанії з надання допоміжних послуг, які мають спільного контролера;

{ Частину першу статті 1 доповнено терміном згідно із Законом N 3394-VI (3394-17) від 19.05.2011 }

23) фінансова група - банківська група, небанківська фінансова група;

{ Частину першу статті 1 доповнено терміном згідно із Законом N 3394-VI (3394-17) від 19.05.2011 }

24) фінансова холдингова компанія - юридична особа, основним видом діяльності якої є участь у статутному капіталі юридичних осіб, та діяльність фінансових установ, які є її дочірніми та/або асоційованими компаніями, є основною.

Діяльність фінансових установ є основною, якщо сукупне середньоарифметичне значення їх активів за останні чотири звітних періоди (квартали) становить 80 і більше відсотків сукупного розміру середньоарифметичних значень активів усіх дочірніх та асоційованих компаній за цей період.

{ Частину першу статті 1 доповнено терміном згідно із Законом N 3394-VI (3394-17) від 19.05.2011 }

25) афілійована особа - юридична особа, в статутному (складеному) капіталі якої фінансова установа має істотну участь або яка має істотну участь у статутному (складеному) капіталі фінансової установи;

{ Частину першу статті 1 доповнено пунктом згідно із Законом N 3462-VI (3462-17) від 02.06.2011 }

26) ділова репутація - сукупність документально підтвердженої інформації про особу, що дає можливість зробити висновок про відповідність її господарської та/або професійної діяльності вимогам законодавства, а для фізичної особи - також про належний рівень професійних здібностей та управлінського досвіду, а також відсутність в особі судимості за корисливі злочини і за злочини у сфері господарської діяльності, не знятої або не погашеної в установленому законом порядку;

{ Частину першу статті 1 доповнено пунктом згідно із Законом N 3462-VI (3462-17) від 02.06.2011 }

27) корпоративне управління - система відносин, яка визначає правила та процедури прийняття рішень щодо діяльності господарського товариства та здійснення контролю, а також розподіл прав і обов'язків між органами товариства та його учасниками стосовно управління товариством;

{ Частину першу статті 1 доповнено пунктом згідно із Законом N 3462-VI (3462-17) від 02.06.2011 }

28) пов'язана особа - керівник фінансової установи, член

наглядової ради фінансової установи, виконавчого органу, керівник підрозділу внутрішнього аудиту; керівник юридичної особи, яка має істотну участь у фінансовій установі; споріднена особа фінансової установи; афілійована особа фінансової установи; керівник, контролер спорідненої особи фінансової установи; керівник, контролер афілійованої особи фінансової установи; члени сім'ї фізичної особи, яка є керівником фінансової установи, членом наглядової ради фінансової установи, виконавчого органу, керівником підрозділу внутрішнього аудиту, керівником, контролером спорідненої особи, керівником, контролером афілійованої особи (членами сім'ї фізичної особи вважаються її чоловік (дружина), діти або батьки як фізичної особи, так і її чоловіка (дружини), а також чоловік (дружина) будь-кого з дітей або батьків фізичної особи); юридична особа, в якій члени сім'ї фізичної особи, яка є керівником фінансової установи, членом наглядової ради фінансової установи, виконавчого органу, керівником підрозділу внутрішнього аудиту, керівником, контролером спорідненої особи, керівником, контролером афілійованої особи, є керівниками або контролерами;
{ Частина першу статті 1 доповнено пунктом згідно із Законом N 3462-VI (3462-17) від 02.06.2011 }

29) посередницькі послуги на ринках фінансових послуг - діяльність юридичних осіб чи фізичних осіб - підприємців, що включає консультування, експертно-інформаційні послуги, роботу з підготовки, укладення та виконання (супроводження) договорів про надання фінансових послуг, інші послуги, визначені законами з питань регулювання окремих ринків фінансових послуг;
{ Частина першу статті 1 доповнено пунктом згідно із Законом N 3462-VI (3462-17) від 02.06.2011 }

30) структура власності - система взаємовідносин юридичних та фізичних осіб, що дає змогу визначити всіх осіб, які мають істотну участь в юридичній особі, у тому числі відносини контролю між ними щодо такої юридичної особи;
{ Частина першу статті 1 доповнено пунктом згідно із Законом N 3462-VI (3462-17) від 02.06.2011 }

31) спільний контроль - розподіл контролю за господарською діяльністю відповідно до договору про спільну діяльність;
{ Частина першу статті 1 доповнено пунктом згідно із Законом N 3462-VI (3462-17) від 02.06.2011 }

32) споріднена особа - юридична особа, яка має спільних з фінансовою установою власників істотної участі.
{ Частина першу статті 1 доповнено пунктом згідно із Законом N 3462-VI (3462-17) від 02.06.2011 }

2. Інші терміни, які вживаються в цьому Законі, застосовуються у значенні законів України з питань регулювання окремих ринків фінансових послуг.

Стаття 2. Сфера дії Закону

1. Цей Закон регулює відносини, що виникають між учасниками ринків фінансових послуг під час здійснення операцій з надання фінансових послуг.

2. Фінансові установи в Україні діють відповідно до цього Закону з урахуванням норм законів України, які встановлюють особливості їх діяльності.

3. Положення цього Закону не поширюються на:

діяльність в Україні фінансових установ, які мають статус міжурядових міжнародних організацій;

діяльність Державного казначейства України та державних цільових фондів.

Стаття 3. Законодавство про регулювання діяльності з надання фінансових послуг

1. Відносини, що виникають у зв'язку з функціонуванням фінансових ринків та наданням фінансових послуг споживачам, регулюються Конституцією України (254к/96-ВР), цим Законом, іншими законами України з питань регулювання ринків фінансових послуг, а також прийнятими згідно з цими законами нормативно-правовими актами.

Розділ II

УМОВИ НАДАННЯ ФІНАНСОВИХ ПОСЛУГ

Стаття 4. Фінансові послуги

1. Фінансовими вважаються такі послуги:

1) випуск платіжних документів, платіжних карток, дорожніх чеків та/або їх обслуговування, кліринг, інші форми забезпечення розрахунків;

2) довірче управління фінансовими активами;

3) діяльність з обміну валют;

4) залучення фінансових активів із зобов'язанням щодо наступного їх повернення;

5) фінансовий лізинг;

6) надання коштів у позику, в тому числі і на умовах фінансового кредиту;

7) надання гарантій та поручительств;

8) переказ коштів; { Пункт 8 частини першої статті 4 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2756-VI (2756-17) від 02.12.2010 }

9) послуги у сфері страхування та у системі накопичувального пенсійного забезпечення; { Пункт 9 частини першої статті 4 із змінами, внесеними згідно із Законом N 3668-VI (3668-17) від 08.07.2011 }

10) професійна діяльність на ринку цінних паперів, що підлягає ліцензуванню; { Пункт 10 частини першої статті 4 в редакції Закону N 3462-VI (3462-17) від 02.06.2011 }

11) факторинг;

11-1) адміністрування фінансових активів для придбання товарів у групах; { Частину першу статті 4 доповнено пунктом 11-1 згідно із Законом N 3462-VI (3462-17) від 02.06.2011 }

12) інші операції, які відповідають критеріям, визначеним у пункті 5 частини першої статті 1 цього Закону.

Стаття 5. Право на здійснення операцій з надання фінансових послуг

1. Фінансові послуги надаються фінансовими установами, а також, якщо це прямо передбачено законом, фізичними особами - підприємцями.
{ Частина перша статті 5 в редакції Закону N 3462-VI (3462-17) від 02.06.2011 }

2. Виключне право або інші обмеження щодо надання окремих фінансових послуг встановлюються законами про діяльність відповідної фінансової установи та нормативно-правовими актами державних органів, що здійснюють регулювання ринків фінансових послуг.

3. Надавати фінансові кредити за рахунок залучених коштів має право на підставі відповідної ліцензії лише кредитна установа.

4. Можливість та порядок надання окремих фінансових послуг юридичними особами, які за своїм правовим статусом не є фінансовими установами (з0492-04), визначаються законами та нормативно-правовими актами державних органів, що здійснюють регулювання діяльності фінансових установ та ринків фінансових послуг, виданими в межах їх компетенції.

5. Фінансові установи мають право надавати послуги з факторингу з урахуванням вимог Цивільного кодексу України (435-15) та цього Закону. Фінансова установа, що надає послуги з факторингу, може надавати послуги з пов'язаного з цим ведення

обліку грошових вимог, надання поруки за виконання боржником свого обов'язку за грошовими вимогами постачальників товарів (послуг) та пред'явлення до сплати грошових вимог від імені постачальників товарів (послуг) або від свого імені, а також інші послуги, спрямовані на одержання коштів від боржника.

{ Статтю 5 доповнено частиною п'ятою згідно із Законом N 2510-VI (2510-17) від 09.09.2010 }

Стаття 6. Договір про надання фінансових послуг

1. Фінансові послуги відповідно до положень цього Закону надаються суб'єктами господарювання на підставі договору. { Абзац перший частини першої статті 6 із змінами, внесеними згідно із Законом N 3462-VI (3462-17) від 02.06.2011 }

Договір, якщо інше не передбачено законом, повинен містити:

1) назву документа;

2) назву, адресу та реквізити суб'єкта господарювання;
{ Пункт 2 частини першої статті 6 із змінами, внесеними згідно із Законом N 3462-VI (3462-17) від 02.06.2011 }

3) прізвище, ім'я і по батькові фізичної особи, яка отримує фінансові послуги, та її адресу;

4) найменування, місцезнаходження юридичної особи;

5) найменування фінансової операції;

6) розмір фінансового активу, зазначений у грошовому виразі, строки його внесення та умови взаєморозрахунків;

7) строк дії договору;

8) порядок зміни і припинення дії договору;

9) права та обов'язки сторін, відповідальність сторін за невиконання або неналежне виконання умов договору;

9-1) підтвердження, що інформація, зазначена в частині другій статті 12 цього Закону, надана клієнту; { Частина першу статті 6 доповнено пунктом 9-1 згідно із Законом N 3462-VI (3462-17) від 02.06.2011 }

10) інші умови за згодою сторін;

11) підписи сторін.

Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, встановлює додаткові вимоги до договорів про надання фінансових послуг фізичним особам, якщо це не

врегульовано законом.

При укладенні договору юридична або фізична особа мають право вимагати у суб'єкта підприємницької діяльності надання балансу або довідки про фінансове становище, підтверджені аудитором (аудиторською фірмою), а також бізнес-план, якщо інше не передбачено законодавством України.

2. Фінансовим установам забороняється в односторонньому порядку збільшувати розмір процентної ставки або інших платежів, передбачених кредитним договором або графіком погашення боргу, за винятком випадків, встановлених законом.

{ Статтю 6 доповнено новою частиною згідно із Законом N 1822-VI (1822-17) від 21.01.2010 }

3. Фінансовим установам забороняється вимагати дострокового погашення несплаченої частини боргу за кредитом та розривати в односторонньому порядку укладені кредитні договори у разі незгоди позичальника із пропозицією фінансової установи збільшити процентну ставку або інший платіж, передбачений кредитним договором або графіком погашення боргу.

{ Статтю 6 доповнено новою частиною згідно із Законом N 1822-VI (1822-17) від 21.01.2010 }

4. Підстави, порядок та правові наслідки припинення дії договорів про надання фінансових послуг визначаються цивільним законодавством, законами з питань регулювання окремих ринків фінансових послуг, а також укладеними відповідно до них договорами.

Розділ III

УМОВИ СТВОРЕННЯ ТА ДІЯЛЬНОСТІ ФІНАНСОВИХ УСТАНОВ

Стаття 7. Умови початку діяльності

1. Юридична особа, яка має намір надавати фінансові послуги, зобов'язана звернутися до відповідного органу державного регулювання ринків фінансових послуг протягом тридцяти календарних днів з дати державної реєстрації для включення її до державного реєстру фінансових установ.

{ Частина перша статті 7 в редакції Закону N 2555-VI (2555-17) від 23.09.2010 }

2. У разі якщо відповідно до закону надання певних фінансових послуг потребує ліцензування, фінансова установа має право на здійснення таких послуг лише після отримання відповідних ліцензій.

3. Фінансова установа може розпочати надання фінансових послуг, лише якщо:

1) облікова і реєструюча система відповідає вимогам, встановленим нормативно-правовими актами;

2) внутрішні правила фінансової установи, узгоджені з вимогами законів України та нормативно-правових актів державних органів, що здійснюють регулювання та нагляд за ринками фінансових послуг;

3) професійні якості та ділова репутація персоналу відповідають встановленим законом вимогам.

Стаття 8. Організаційні правила

1. Фінансові установи можуть створюватися у будь-якій організаційно-правовій формі, якщо закони з питань регулювання окремих ринків фінансових послуг не містять спеціальних правил та обмежень.

2. Закони України з питань регулювання діяльності господарських товариств та юридичних осіб інших організаційно-правових форм застосовуються до фінансових установ з урахуванням особливостей, визначених цим Законом та законами з питань регулювання окремих ринків фінансових послуг.

3. Корпоративне управління у фінансових установах здійснюється відповідно до законів з питань діяльності господарських товариств з урахуванням вимог цього Закону та інших законів з питань регулювання окремих ринків фінансових послуг.
{ Статтю 8 доповнено частиною третьою згідно із Законом N 3462-VI (3462-17) від 02.06.2011 }

Стаття 9. Капітал

1. Мінімальний розмір капіталу фінансових установ, необхідний для їх заснування, та загальні вимоги до регулятивного капіталу, що необхідний для їх функціонування, визначаються законами України з питань регулювання окремих ринків фінансових послуг.

2. При створенні фінансової установи або у разі збільшення розміру зареєстрованого статутного (складеного) капіталу, статутний (складений) капітал повинен бути сплачений у грошовій формі та розміщений на банківських рахунках комерційних банків, які є юридичними особами за законодавством України, якщо інше не передбачено законами України з питань регулювання окремих ринків фінансових послуг.

3. Продаж та придбання частки у статутному (складеному) капіталі здійснюються на умовах, встановлених законодавством України.

4. Вимоги щодо джерел походження коштів, за рахунок яких формується статутний (складений) капітал фінансової установи,

встановлюються законом.

{ Статтю 9 доповнено частиною четвертою згідно із Законом N 3462-VI (3462-17) від 02.06.2011 }

5. Юридична чи фізична особа, яка має намір набути істотної участі у фінансовій установі (крім корпоративного інвестиційного фонду) або збільшити її таким чином, що зазначена особа буде прямо чи опосередковано володіти або контролювати 10, 25, 50 і 75 відсотків статутного (складеного) капіталу такої фінансової установи чи права голосу придбаних акцій (часток) в органах фінансової установи, зобов'язана отримати письмове погодження органу, який здійснює державне регулювання ринків фінансових послуг, якщо інше не передбачено законами з питань регулювання окремих ринків фінансових послуг. { Абзац перший частини п'ятої статті 9 із змінами, внесеними згідно із Законом N 5042-VI (5042-17) від 04.07.2012 }

Для отримання такого погодження відповідна юридична чи фізична особа (заявник) подає органу, який здійснює державне регулювання ринків фінансових послуг, інформацію, передбачену нормативно-правовими актами зазначеного органу, зокрема про власний фінансовий стан та ділову репутацію, а також про структуру власності (для юридичної особи). Фінансовим станом заявника є сукупність показників, що відображають його реальні та потенційні фінансові можливості, у тому числі рівень ліквідності, платоспроможності та фінансової стійкості, забезпеченості власними оборотними коштами (власним капіталом) та їх ефективного використання, а також оцінка здатності заявника у майбутньому надавати в разі потреби додаткову фінансову підтримку фінансовій установі.

{ Статтю 9 доповнено частиною п'ятою згідно із Законом N 3462-VI (3462-17) від 02.06.2011 }

6. Орган, який здійснює державне регулювання ринків фінансових послуг, відмовляє у видачі письмового погодження набуття або збільшення істотної участі у фінансовій установі у разі, коли:

1) заявником подано неповний пакет документів, визначених нормативно-правовими актами такого органу, або недостовірну інформацію чи подані документи не відповідають вимогам цього Закону або зазначених актів;

2) заявник має непогашену або незняту судимість.

Якщо заявник є юридичною особою, зазначена вимога поширюється на членів виконавчого органу і наглядової ради такої юридичної особи, а також на власників істотної участі у фінансовій установі, які є фізичними особами;

3) ділова репутація або фінансовий стан заявника не відповідає вимогам, установленим законом або нормативно-правовими

актами органу, який здійснює державне регулювання ринків фінансових послуг;

4) у заявника відсутні власні кошти в обсязі, необхідному для набуття або збільшення істотної участі, та/або ним не підтверджено джерела походження коштів, що вносяться до статутного (складеного) капіталу;

5) заявник згідно з поданими документами не відповідає вимогам цього Закону або нормативно-правових актів органу, який здійснює державне регулювання ринків фінансових послуг;

6) органами Антимонопольного комітету України заборонено концентрацію як таку, що призводить до монополізації чи суттєвого обмеження конкуренції на всьому ринку чи в значній його частині;

7) набуття чи збільшення істотної участі заявника у фінансовій установі загрожуватиме інтересам вкладників та/або інших кредиторів такої фінансової установи, розвитку конкурентного середовища.

{ Статтю 9 доповнено частиною шостою згідно із Законом N 3462-VI (3462-17) від 02.06.2011 }

7. Про подання неповного пакета документів та/або невідповідність вимогам цього Закону та нормативно-правових актів органу, який здійснює державне регулювання ринків фінансових послуг, зазначений орган повідомляє заявнику (його уповноваженій особі) не пізніше ніж протягом місяця з дня подання пакета документів.

{ Статтю 9 доповнено частиною сьомою згідно із Законом N 3462-VI (3462-17) від 02.06.2011 }

8. Орган, який здійснює державне регулювання ринків фінансових послуг, приймає рішення про погодження або відмову у видачі письмового погодження набуття або збільшення істотної участі у фінансовій установі не пізніше ніж протягом місяця з дня подання пакета документів, визначених нормативно-правовими актами зазначеного органу.

{ Статтю 9 доповнено частиною восьмою згідно із Законом N 3462-VI (3462-17) від 02.06.2011 }

9. У разі коли особа набуває істотної участі у фінансовій установі або збільшує свою істотну участь до рівня, визначеного частиною п'ятою цієї статті, без отримання письмового погодження органу, який здійснює державне регулювання ринків фінансових послуг, зазначена особа не має права прямо чи опосередковано, повністю чи частково користуватися правом голосу придбаних акцій (часток) та брати будь-яким чином участь в управлінні фінансовою установою.

{ Статтю 9 доповнено частиною дев'ятою згідно із Законом N 3462-VI (3462-17) від 02.06.2011 }

10. У разі виявлення органом, який здійснює державне регулювання ринків фінансових послуг, факту набуття особою істотної участі у фінансовій установі або збільшення особою своєї істотної участі до рівня, визначеного частиною п'ятою цієї статті, без отримання письмового погодження органу, який здійснює державне регулювання ринків фінансових послуг, зазначений орган призначає у двотижневий строк довірену особу, якій передається право брати участь у голосуванні.

Довірена особа призначається з числа осіб, запропонованих фінансовою установою, на період до усунення порушення вимоги, визначеної частиною п'ятою цієї статті.

Довірена особа зобов'язана під час голосування діяти в інтересах кваліфікованого та зваженого управління фінансовою установою.

{ Статтю 9 доповнено частиною десятою згідно із Законом N 3462-VI (3462-17) від 02.06.2011 }

11. Рішення загальних зборів учасників, прийняті з порушенням вимог, визначених частинами дев'ятою та десятою цієї статті, не мають юридичної сили.

{ Статтю 9 доповнено частиною одинадцятою згідно із Законом N 3462-VI (3462-17) від 02.06.2011 }

12. Органи, які здійснюють державне регулювання ринків фінансових послуг, мають право надсилати запити до державних органів, органів місцевого самоврядування, юридичних осіб та фізичних осіб з метою отримання від них інформації, необхідної для підтвердження джерел походження коштів, що використовуються для формування статутного (складеного) капіталу фінансової установи або набуття чи збільшення істотної участі в ній, фінансового стану та ділової репутації власників істотної участі (осіб, які претендують на істотну участь) у фінансовій установі. Зазначена інформація подається органу, який здійснює державне регулювання ринків фінансових послуг, протягом 10 робочих днів після надходження його запиту.

{ Статтю 9 доповнено частиною дванадцятою згідно із Законом N 3462-VI (3462-17) від 02.06.2011 }

13. Набуття істотної участі нерезидентами у фінансовій установі або збільшення її таким чином, що нерезидент буде прямо чи опосередковано володіти або контролювати 10, 25, 50 і 75 відсотків статутного (складеного) капіталу такої фінансової установи, здійснюється відповідно до вимог, встановлених цією статтею.

{ Статтю 9 доповнено частиною тринадцятою згідно із Законом N 5042-VI (5042-17) від 04.07.2012 }

{ Текст статті 9 із змінами, внесеними згідно із Законом N 3462-VI (3462-17) від 02.06.2011 }

Стаття 10. Прийняття рішень при конфлікті інтересів

1. Керівник або службовець фінансової установи не можуть брати участь у підготовці та прийнятті рішення щодо прийняття фінансовою установою будь-якого зобов'язання на їх користь.

2. Керівник, службовець або призначений експерт фінансової установи не можуть брати участь у підготовці та прийнятті рішення на користь установи або підприємства, в якому вони, їх близькі родичі або підприємство, яким вони володіють, мають діловий інтерес.

3. Особа, яка є членом органу управління або службовцем фінансової установи, може укласти договори з цією фінансовою установою щодо надання такій особі відповідних фінансових послуг на умовах, що не відрізняються від звичайних.

4. Особа, яка є членом органу управління фінансової установи, не може укласти договори щодо надання цій фінансовій установі професійних послуг (робіт), якщо загальні збори власників не нададуть попередньої згоди на укладення такого договору.

Стаття 11. Достовірність реклами та інформації

1. Фінансовим установам забороняється поширення у будь-якій формі реклами та іншої інформації, що містить неправдиві відомості про їх діяльність у сфері фінансових послуг.

Стаття 12. Право клієнта на інформацію

1. Клієнт має право доступу до інформації щодо діяльності фінансової установи. Фінансові установи зобов'язані на вимогу клієнта надати таку інформацію:

1) відомості про фінансові показники діяльності фінансової установи та її економічний стан, які підлягають обов'язковому оприлюдненню;

2) перелік керівників фінансової установи та її відокремлених підрозділів;

3) перелік послуг, що надаються фінансовою установою;

4) ціну/тарифи фінансових послуг;

5) кількість акцій фінансової установи, які знаходяться у власності членів її виконавчого органу, та перелік осіб, частки яких у статутному капіталі фінансової установи перевищують п'ять відсотків;

6) іншу інформацію з питань надання фінансових послуг та інформацію, право на отримання якої закріплено в законах України.

2. Фінансова установа до укладення з клієнтом договору про надання фінансової послуги додатково надає йому інформацію про:

1) фінансову послугу, що пропонується надати клієнту, із зазначенням вартості цієї послуги для клієнта, якщо інше не передбачено законами з питань регулювання окремих ринків фінансових послуг;

2) умови надання додаткових фінансових послуг та їх вартість;

3) порядок сплати податків і зборів за рахунок фізичної особи в результаті отримання фінансової послуги;

4) правові наслідки та порядок здійснення розрахунків з фізичною особою внаслідок дострокового припинення надання фінансової послуги;

5) механізм захисту фінансовою установою прав споживачів та порядок урегулювання спірних питань, що виникають у процесі надання фінансової послуги;

6) реквізити органу, який здійснює державне регулювання ринків фінансових послуг (адреса, номер телефону тощо), а також реквізити органів з питань захисту прав споживачів;

7) розмір винагороди фінансової установи у разі, коли вона пропонує фінансові послуги, що надаються іншими фінансовими установами.

{ Статтю 12 доповнено частиною другою згідно із Законом N 3462-VI (3462-17) від 02.06.2011 }

3. Інформація, що надається клієнту, повинна забезпечувати правильне розуміння суті фінансової послуги без нав'язування її придбання.

{ Статтю 12 доповнено частиною третьою згідно із Законом N 3462-VI (3462-17) від 02.06.2011 }

4. Фінансова установа під час надання інформації клієнту зобов'язана дотримуватися вимог законодавства про захист прав споживачів.

{ Статтю 12 доповнено частиною четвертою згідно із Законом N 3462-VI (3462-17) від 02.06.2011 }

Стаття 12-1. Розкриття інформації

1. Фінансові установи повинні розкривати:

1) фінансову та консолідовану фінансову звітність, яка складається та подається відповідно до законодавства;

2) звіт про корпоративне управління (для фінансових установ, утворених у формі акціонерних товариств), що складається

відповідно до вимог цього Закону, законів з питань регулювання окремих ринків фінансових послуг та прийнятих згідно з такими законами нормативно-правових актів органів, які здійснюють державне регулювання ринків фінансових послуг, і подається:

акціонерам фінансової установи;

органам, які відповідно до закону здійснюють нагляд за діяльністю відповідної фінансової установи, разом з річною звітністю;

3) звітні дані (інші, ніж фінансова та консолідована фінансова звітність), що складаються та подаються відповідно до вимог законів з питань регулювання ринків фінансових послуг та прийнятих згідно з такими законами нормативно-правових актів органів, які здійснюють державне регулювання ринків фінансових послуг;

4) інформацію, що надається клієнтам відповідно до статті 12 цього Закону.

2. Фінансові установи, утворені у формі акціонерних товариств, додатково розкривають інформацію як емітенти відповідно до вимог законодавства про цінні папери.

3. Фінансові установи повинні під час розкриття інформації дотримуватися вимог законодавства про мови.
{ Закон доповнено статтею 12-1 згідно із Законом N 3462-VI (3462-17) від 02.06.2011 }

Стаття 12-2. Звіт про корпоративне управління

1. Звіт про корпоративне управління повинен містити інформацію про:

1) мету провадження діяльності фінансової установи;

2) дотримання/недотримання принципів чи кодексу корпоративного управління (з посиланням на джерело розміщення їх тексту), відхилення та причини такого відхилення протягом року;

3) власників істотної участі (в тому числі осіб, що здійснюють контроль за фінансовою установою), їх відповідність встановленим законодавством вимогам та зміну їх складу за рік;

4) склад наглядової ради фінансової установи та його зміну за рік, у тому числі утворені нею комітети;

5) склад виконавчого органу фінансової установи та його зміну за рік;

6) факти порушення членами наглядової ради та виконавчого

органу фінансової установи внутрішніх правил, що призвело до заподіяння шкоди фінансовій установі або споживачам фінансових послуг;

7) заходи впливу, застосовані протягом року органами державної влади до фінансової установи, в тому числі до членів її наглядової ради та виконавчого органу;

8) розмір винагороди за рік членів наглядової ради та виконавчого органу фінансової установи;

9) значні фактори ризику, що впливали на діяльність фінансової установи протягом року;

10) наявність у фінансової установи системи управління ризиками та її ключові характеристики;

11) результати функціонування протягом року системи внутрішнього аудиту (контролю), а також дані, зазначені в примітках до фінансової та консолідованої фінансової звітності відповідно до положень (стандартів) бухгалтерського обліку;

12) факти відчуження протягом року активів в обсязі, що перевищує встановлений у статуті фінансової установи розмір;

13) результати оцінки активів у разі їх купівлі-продажу протягом року в обсязі, що перевищує встановлений у статуті фінансової установи розмір;

14) операції з пов'язаними особами, в тому числі в межах однієї промислово-фінансової групи чи іншого об'єднання, проведені протягом року. Така інформація не є комерційною таємницею;

15) використані рекомендації органів, які здійснюють державне регулювання ринків фінансових послуг, щодо аудиторського висновку;

16) зовнішнього аудитора наглядової ради фінансової установи, призначеного протягом року;

17) діяльність зовнішнього аудитора, зокрема:

загальний стаж аудиторської діяльності;

кількість років, протягом яких надає аудиторські послуги такій фінансовій установі;

перелік інших аудиторських послуг, що надавалися такій фінансовій установі протягом року;

випадки виникнення конфлікту інтересів та/або суміщення виконання функцій внутрішнього аудитора;

ротацію аудиторів у фінансовій установі протягом останніх п'яти років;

стягнення, застосовані до аудитора Аудиторською палатою України протягом року, та факти подання недостовірної звітності фінансової установи, що підтверджена аудиторським висновком, виявлені органами, які здійснюють державне регулювання ринків фінансових послуг;

18) захист фінансовою установою прав споживачів фінансових послуг, зокрема:

наявність механізму розгляду скарг;

прізвище, ім'я та по батькові працівника фінансової установи, уповноваженого розглядати скарги;

стан розгляду фінансовою установою протягом року скарг стосовно надання фінансових послуг (характер, кількість скарг, що надійшли, та кількість задоволених скарг);

наявність позовів до суду стосовно надання фінансових послуг фінансовою установою та результати їх розгляду;

19) корпоративне управління у фінансовій установі, подання якої передбачено законами з питань регулювання окремих ринків фінансових послуг та/або прийнятими згідно з такими законами нормативно-правовими актами органів, які здійснюють державне регулювання ринків фінансових послуг.

{ Закон доповнено статтею 12-2 згідно із Законом N 3462-VI (3462-17) від 02.06.2011 }

Стаття 13. Порядок реорганізації та ліквідації фінансових установ

1. Реорганізація та ліквідація фінансових установ відбуваються з додержанням вимог відповідних законів України та нормативно-правових актів державних органів з питань регулювання діяльності фінансових установ та ринків фінансових послуг.

2. Внесення до Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб - підприємців запису про державну реєстрацію припинення юридичної особи, яка є фінансовою установою, здійснюється на підставі витягу про її виключення з державного реєстру фінансових установ за формою, встановленою відповідним органом державного регулювання ринків фінансових послуг, та інших документів, перелік яких встановлений законом для державної реєстрації юридичних осіб.

{ Статтю 13 доповнено частиною другою згідно із Законом N 2555-VI (2555-17) від 23.09.2010 }

Стаття 14. Облік та звітність

1. Фінансова установа зобов'язана вести облік своїх операцій та надавати звітність відповідно до вимог законів та нормативно-правових актів державних органів з питань регулювання діяльності фінансових установ та ринків фінансових послуг.

Стаття 15. Вимоги до зовнішнього аудиту

1. Аудиторські перевірки фінансових установ можуть проводитися аудиторськими фірмами або аудиторами, які: { Абзац перший статті 15 із змінами, внесеними згідно із Законом N 3024-VI (3024-17) від 15.02.2011 }

1) мають відповідний сертифікат аудитора; { Пункт 1 статті 15 із змінами, внесеними згідно із Законом N 3024-VI (3024-17) від 15.02.2011 }

2) не мають взаємовідносин щодо права власності з фінансовою установою, діяльність якої перевіряється, не мають заборгованості перед цією установою або іншого конфлікту інтересів;

3) внесені до відповідних реєстрів, що ведуться державними органами, які здійснюють регулювання діяльності фінансових установ та ринків фінансових послуг. Порядок ведення реєстру (z2213-12) визначається відповідним державним органом, який здійснює регулювання діяльності фінансових установ та ринків фінансових послуг.

Стаття 15-1. Внутрішній аудит (контроль)

1. Вищий орган управління або наглядова рада фінансової установи утворює в її складі структурний підрозділ або визначає окрему посадову особу для проведення внутрішнього аудиту (контролю).

2. Внутрішній аудит (контроль) передбачає:

1) нагляд за поточною діяльністю фінансової установи;

2) контроль за дотриманням законів, нормативно-правових актів органів, які здійснюють державне регулювання ринків фінансових послуг, та рішень органів управління фінансової установи;

3) перевірку результатів поточної фінансової діяльності фінансової установи;

4) аналіз інформації про діяльність фінансової установи, професійну діяльність її працівників, випадки перевищення повноважень посадовими особами фінансової установи;

5) виконання інших передбачених законами функцій, пов'язаних з наглядом та контролем за діяльністю фінансової установи.

3. Структурний підрозділ або окрема посадова особа, що проводить внутрішній аудит (контроль), підпорядковується наглядовій раді, а у разі, коли законодавством не вимагається обов'язкове утворення наглядової ради, - вищому органу управління фінансової установи та звітує перед ними.

Структурний підрозділ, який проводить внутрішній аудит (контроль), організаційно не залежить від інших підрозділів фінансової установи.

4. Законодавством з питань регулювання окремих ринків фінансових послуг можуть бути встановлені особливості організації та проведення внутрішнього аудиту (контролю).

{ Закон доповнено статтею 15-1 згідно із Законом N 3462-VI (3462-17) від 02.06.2011 }

Стаття 16. Об'єднання фінансових установ

1. Фінансові установи мають право на добровільних засадах об'єднувати свою діяльність, якщо це не суперечить антимонопольному законодавству України та вимогам законів з питань регулювання окремих ринків фінансових послуг. Правовий статус, види, порядок створення, правовий режим функціонування та припинення діяльності об'єднань визначається згідно із законами України.

Об'єднання фінансових установ набуває статусу юридичної особи з дня його державної реєстрації у порядку, встановленому законом для державної реєстрації юридичних осіб. { Частина першу статті 16 доповнено абзацом другим згідно із Законом N 2555-VI (2555-17) від 23.09.2010 }

2. Об'єднання фінансових установ набуває статусу саморегулювальної організації після внесення запису про неї до відповідного реєстру, який ведеться державними органами з питань регулювання діяльності фінансових установ та ринків фінансових послуг у межах їх компетенції.

3. Саморегулювальні організації в межах делегованих їм повноважень здійснюють регуляторну діяльність з урахуванням вимог Закону України "Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності" (1160-15).

{ Статтю 16 доповнено частиною третьою згідно із Законом N 2388-VI (2388-17) від 01.07.2010 }

Стаття 16-1. Нагляд на консолідованій основі

1. Нагляд на консолідованій основі - це нагляд за фінансовими групами з метою забезпечення стабільності фінансової системи та обмеження ризиків, на які наражається фінансова установа внаслідок участі у фінансовій групі, шляхом регулювання, моніторингу та

контролю ризиків фінансової групи.

2. Національний банк України здійснює нагляд на консолідованій основі за банківськими групами відповідно до цього Закону, інших законів України.

Уповноважений орган здійснює нагляд на консолідованій основі за небанківськими фінансовими групами, переважна діяльність у яких здійснюється фінансовими установами, нагляд за якими здійснює Уповноважений орган.

Національна комісія з цінних паперів та фондового ринку здійснює нагляд на консолідованій основі за небанківськими фінансовими групами, переважна діяльність у яких здійснюється фінансовими установами, нагляд за якими здійснює Національна комісія з цінних паперів та фондового ринку.

Діяльність у небанківській фінансовій групі вважається переважною, якщо середньоарифметичне значення активів за останні чотири звітних квартали фінансових установ, нагляд за якими здійснює відповідно Уповноважений орган або Національна комісія з цінних паперів та фондового ринку, становить 50 і більше відсотків сукупного розміру середньоарифметичних значень активів усіх небанківських фінансових установ, що входять до цієї групи, за цей період.

3. Державний орган, що здійснює регулювання ринків фінансових послуг, з метою здійснення нагляду на консолідованій основі має право визначати в межах фінансової групи підгрупи, що складаються принаймні з двох фінансових установ, та здійснювати за ними нагляд на субконсолідованій основі.

4. Державний орган, що здійснює регулювання ринків фінансових послуг, відповідно до розподілу повноважень, передбаченого частиною другою цієї статті, з метою здійснення нагляду на консолідованій та субконсолідованій основі у своїх нормативно-правових актах має право встановлювати вимоги до фінансової групи, її підгруп щодо:

- 1) наявності ефективної системи корпоративного управління;
- 2) наявності ефективної системи управління ризиками;
- 3) наявності ефективної системи внутрішнього контролю;
- 4) наявності облікових процедур, інформаційних систем, необхідних для забезпечення виконання вимог на консолідованій основі;
- 5) складання та порядку подання консолідованої та субконсолідованої звітності;

6) достатності регулятивного капіталу;

7) економічних нормативів;

8) лімітів та обмежень щодо певних видів діяльності, у тому числі щодо діяльності на території інших держав;

9) порядку подання необхідної звітності та інформації.

5. Фінансова група, її підгрупи, учасники груп зобов'язані дотримуватися вимог, установлених державними органами, що здійснюють регулювання ринків фінансових послуг.

Банки, які є учасниками небанківської фінансової групи, підлягають нагляду з боку державного органу, що здійснює регулювання ринків фінансових послуг у межах нагляду на консолідованій та субконсолідованій основі відповідно до цього Закону.

6. Фінансова група зобов'язана визначити серед учасників фінансової групи відповідальну особу фінансової групи та погодити її з відповідним державним органом, що здійснює регулювання ринків фінансових послуг.

До погодження державним органом, що здійснює регулювання ринків фінансових послуг, відповідальної особи фінансової групи та в разі, якщо за висновком державного органу, що здійснює регулювання ринків фінансових послуг, відповідальна особа, визначена фінансовою групою, не спроможна належним чином забезпечити виконання функцій відповідальної особи, відповідальною особою за рішенням державного органу, що здійснює регулювання ринків фінансових послуг, вважається фінансова установа - учасник групи з найбільшим значенням активів за останній звітний квартал.

7. Юридична або фізична особа, яка має намір стати контролером фінансової групи, через визначену ними уповноважену особу зобов'язана повідомити про це державний орган, що здійснює регулювання ринків фінансових послуг, та надати йому відомості про таку фінансову групу, у тому числі структуру власності такої групи та види діяльності її учасників, у порядку, встановленому державним органом, що здійснює регулювання ринків фінансових послуг.

8. Учасник фінансової групи не пізніше 10 календарних днів після зміни своєї структури власності та видів діяльності зобов'язаний повідомити про це відповідальну особу фінансової групи.

Відповідальна особа фінансової групи зобов'язана повідомити державний орган, що здійснює регулювання ринків фінансових послуг, про зміни щодо структури власності банківської групи та видів діяльності її учасників не пізніше 30 календарних днів після

настання таких змін.

9. Відповідальна особа фінансової групи зобов'язана забезпечити дотримання фінансовою групою вимог, установлених державним органом, що здійснює регулювання ринків фінансових послуг, відповідно до цього Закону.

Учасники фінансової групи зобов'язані подавати відповідальній особі фінансової групи, державному органу, що здійснює регулювання ринків фінансових послуг, звіти та інформацію, необхідні для підготовки консолідованих звітів, та забезпечувати виконання вимог щодо нагляду на консолідованій основі.

10. Учасники фінансової групи зобов'язані забезпечити проведення щорічної аудиторської перевірки своєї річної фінансової звітності. Відповідальна особа фінансової групи зобов'язана забезпечити проведення щорічної перевірки аудиторською фірмою річної консолідованої звітності фінансової групи.

Аудитор (аудиторська фірма), що здійснює аудиторську перевірку фінансової звітності учасника фінансової групи, консолідованої звітності фінансової групи, зобов'язаний повідомити державний орган, що здійснює регулювання ринків фінансових послуг, про виявлені під час проведення аудиторської перевірки та під час надання інших аудиторських послуг викривлення показників фінансової звітності, порушення та недоліки в роботі, а також про будь-які події, які можуть суттєво вплинути на платоспроможність, безпеку та надійність учасника групи або всієї фінансової групи, протягом трьох днів з моменту виявлення таких подій чи фактів.
{ Закон доповнено статтею 16-1 згідно із Законом N 3394-VI (3394-17) від 19.05.2011 }

Стаття 17. Недопущення обмеження конкуренції на ринках фінансових послуг

1. Фінансові установи здійснюють свою діяльність з урахуванням вимог законодавства про захист економічної конкуренції та законодавства про захист від недобросовісної конкуренції.
{ Стаття 17 із змінами, внесеними згідно із Законом N 3462-VI (3462-17) від 02.06.2011 }

Стаття 18. Запобігання легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом

Фінансовим установам під час здійснення (надання) фінансових послуг забороняється вступати в договірні відносини з анонімними особами, відкривати та вести анонімні (номерні) рахунки.

Фінансовим установам забороняється вступати в договірні відносини з клієнтами - юридичними чи фізичними особами у разі, якщо виникає сумнів стосовно того, що особа виступає не від власного імені.

Фінансова установа зобов'язана ідентифікувати відповідно до законодавства України:

клієнтів, що відкривають рахунки у фінансовій установі та/або укладають договори про надання фінансових послуг;

клієнтів, які здійснюють операції, що підлягають фінансовому моніторингу;

осіб, уповноважених діяти від імені зазначених клієнтів.

Фінансова установа надає відповідні фінансові послуги лише після здійснення ідентифікації особи клієнтів та вжиття заходів відповідно до законодавства, яке регулює відносини у сфері запобігання легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом.

Фінансова установа має право витребувати, а клієнт зобов'язаний надати документи та передбачені законодавством відомості, необхідні для з'ясування його особи. У разі ненадання клієнтом необхідних документів та передбачених законодавством відомостей або умисного подання неправдивих відомостей про себе фінансова установа відмовляє клієнту у його обслуговуванні та/або наданні фінансових послуг та/або не відкриває рахунок, а в разі наявності раніше відкритих рахунків фінансова установа відмовляє в здійсненні обслуговування та/або не укладає договір про надання фінансових послуг.

У разі якщо виникає сумнів стосовно того, що особа виступає не від власного імені, фінансова установа повинна ідентифікувати також особу, від імені якої здійснюється фінансова операція.

У разі наявності при здійсненні ідентифікації мотивованої підозри щодо надання клієнтом недостовірної інформації або навмисного подання клієнтом інформації з метою введення в оману фінансова установа має надавати інформацію про фінансові операції клієнта спеціально уповноваженому органу виконавчої влади з питань фінансового моніторингу.

Для ідентифікації клієнта - юридичної особи фінансова установа має ідентифікувати фізичних осіб, які є власниками цієї юридичної особи, мають прямий або опосередкований вплив на неї та отримують економічну вигоду від її діяльності. У разі якщо юридична особа є господарським товариством, фінансова установа має ідентифікувати фізичних осіб, які мають істотну участь у цій юридичній особі. Клієнт має надавати передбачені законодавством відомості, які витребує фінансова установа з метою виконання вимог законодавства, яке регулює відносини у сфері запобігання легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом. У разі ненадання таких відомостей клієнтом фінансова установа відмовляє в здійсненні обслуговування та/або наданні фінансових

послуг та/або не відкриває рахунок, а в разі наявності раніше відкритих рахунків фінансова установа відмовляє в здійсненні обслуговування та/або не укладає договір про надання фінансових послуг. Для ідентифікації і вжиття заходів, передбачених законодавством для підтвердження особи клієнта - юридичної особи та для забезпечення спроможності фінансової установи виконувати правила внутрішнього фінансового моніторингу та програми його здійснення, у тому числі щодо виявлення фінансових операцій, що мають сумнівний характер, фінансова установа має право витребувати передбачену законодавством інформацію, яка стосується ідентифікації цієї особи та її керівників, у органів державної влади, які здійснюють нагляд та/або контроль за діяльністю цієї юридичної особи, банків, інших юридичних осіб, а також здійснювати передбачені законодавством заходи щодо збору такої інформації з інших джерел. Вказані органи державної влади, банки, інші юридичні особи зобов'язані протягом десяти робочих днів з дня отримання запиту безоплатно надати фінансовій установі таку інформацію.

{ Частина восьма статті 18 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2258-VI (2258-17) від 18.05.2010 }

Для ідентифікації клієнта - фізичної особи та вжиття заходів, передбачених законодавством для підтвердження його особи, фінансова установа має право витребувати інформацію про нього в органів державної влади, банків, інших юридичних осіб, а також здійснювати передбачені законодавством заходи щодо збору такої інформації про цю особу, яка є необхідною для виконання правил внутрішнього фінансового моніторингу та програм його здійснення, у тому числі щодо виявлення фінансових операцій, що мають сумнівний характер. Вказані органи державної влади, банки, інші юридичні особи зобов'язані протягом десяти робочих днів з дня отримання запиту безоплатно надати фінансовій установі таку інформацію.

Ідентифікація не є обов'язковою при здійсненні кожної операції, якщо клієнт був раніше ідентифікований відповідно до законодавства, яке регулює відносини у сфері запобігання легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом.

{ Частина одинадцять статті 18 виключено на підставі Закону N 2258-VI (2258-17) від 18.05.2010 }

{ Стаття 18 в редакції Закону N 485-IV (485-15) від 06.02.2003 - набуває чинності 11.06.2003 року }

Розділ IV

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ РИНКІВ ФІНАНСОВИХ ПОСЛУГ

Стаття 19. Мета державного регулювання ринків фінансових послуг

1. Метою державного регулювання ринків фінансових послуг в Україні є:

- 1) проведення єдиної та ефективної державної політики у сфері фінансових послуг;
- 2) захист інтересів споживачів фінансових послуг;
- 3) створення сприятливих умов для розвитку та функціонування ринків фінансових послуг;
- 4) створення умов для ефективної мобілізації і розміщення фінансових ресурсів учасниками ринків фінансових послуг з урахуванням інтересів суспільства;
- 5) забезпечення рівних можливостей для доступу до ринків фінансових послуг та захисту прав їх учасників;
- 6) додержання учасниками ринків фінансових послуг вимог законодавства;
- 7) запобігання монополізації та створення умов розвитку добросовісної конкуренції на ринках фінансових послуг;
- 8) контроль за прозорістю та відкритістю ринків фінансових послуг;
- 9) сприяння інтеграції в європейський та світовий ринки фінансових послуг.

Стаття 20. Форми державного регулювання ринків фінансових послуг

1. Державне регулювання діяльності з надання фінансових послуг здійснюється шляхом:

- 1) ведення державних реєстрів фінансових установ і реєстрів осіб, які не є фінансовими установами, але мають право надавати окремі фінансові послуги, та ліцензування діяльності з надання фінансових послуг; { Пункт 1 статті 20 в редакції Закону N 3462-VI (3462-17) від 02.06.2011 }
- 2) нормативно-правового регулювання діяльності фінансових установ;
- 3) нагляду за діяльністю учасників ринків фінансових послуг (крім споживачів фінансових послуг); { Пункт 3 статті 20 із змінами, внесеними згідно із Законом N 3462-VI (3462-17) від 02.06.2011 }
- 4) застосування уповноваженими державними органами заходів впливу;

5) проведення інших заходів з державного регулювання ринків фінансових послуг.

Стаття 21. Органи, які здійснюють державне регулювання ринків фінансових послуг

1. Державне регулювання ринків фінансових послуг здійснюється:

щодо ринку банківських послуг та діяльності з переказу коштів - Національним банком України; { Абзац другий частини першої статті 21 в редакції Закону N 5284-VI (5284-17) від 18.09.2012 }

щодо ринків цінних паперів та похідних цінних паперів (деривативів) - Національною комісією з цінних паперів та фондового ринку; { Абзац третій частини першої статті 21 із змінами, внесеними згідно із Законом N 3462-VI (3462-17) від 02.06.2011 }

щодо інших ринків фінансових послуг - національною комісією, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг.

Антимонопольний комітет України та інші державні органи здійснюють контроль за діяльністю учасників ринків фінансових послуг та отримують від них інформацію у межах повноважень, визначених законом.

2. Державне регулювання діяльності з надання фінансових послуг здійснюється відповідно до цього Закону та інших законів України.

Стаття 22. Співпраця та координація діяльності між органами, що здійснюють державне регулювання ринків фінансових послуг

1. Національний банк України, Національна комісія з цінних паперів та фондового ринку і національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, зобов'язані співпрацювати згідно з положеннями цього Закону.

2. Національний банк України, Національна комісія з цінних паперів та фондового ринку і національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, за допомогою засобів зв'язку, що дозволяють фіксувати інформацію, своєчасно повідомляють один одному про будь-які спостереження та висновки, які є необхідними для виконання покладених на них обов'язків.

3. Національний банк України, Національна комісія з цінних паперів та фондового ринку і національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, мають право

на доступ до інформаційних баз даних одне одного, які ведуться з метою регулювання ринків фінансових послуг.

4. Голова державного органу, що здійснює регулювання ринків фінансових послуг, або уповноважена ним особа беруть участь у роботі інших органів, що здійснюють державне регулювання ринків фінансових послуг, з правом дорадчого голосу, коли на них обговорюються питання нагляду за діяльністю з надання фінансових послуг.

5. Національний банк України, Національна комісія з цінних паперів та фондового ринку і національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, з метою співпраці та координації своєї діяльності зобов'язані проводити оперативні наради не рідше одного разу в місяць або частіше на вимогу одного з керівників цих органів. За результатами зазначених нарад складаються відповідні протоколи та/або укладаються міжвідомчі угоди. Рішення, які містяться у зазначених протоколах та угодах, обов'язкові для розгляду та впровадження кожним з органів, що здійснюють державне регулювання ринків фінансових послуг.

{ Частина п'ята статті 22 із змінами, внесеними згідно із Законом N 3394-VI (3394-17) від 19.05.2011 }

6. Національний банк України, Національна комісія з цінних паперів та фондового ринку і Уповноважений орган, що здійснюють нагляд на консолідованій основі за фінансовими групами, зобов'язані обмінюватись інформацією щодо учасників цих груп у визначеному ними порядку.

{ Статтю 22 доповнено частиною шостою згідно із Законом N 3394-VI (3394-17) від 19.05.2011 }

7. Національний банк України, Національна комісія з цінних паперів та фондового ринку і Уповноважений орган, що здійснюють нагляд на консолідованій основі за фінансовими групами, мають право ініціювати один перед одним проведення перевірки фінансової установи, яка є учасником фінансової групи.

{ Статтю 22 доповнено частиною сьомою згідно із Законом N 3394-VI (3394-17) від 19.05.2011 }

8. Національний банк України, Національна комісія з цінних паперів та фондового ринку і Уповноважений орган, що здійснюють нагляд на консолідованій основі за фінансовими групами, мають право ініціювати один перед одним застосування заходів впливу до фінансової установи, яка є учасником фінансової групи.

{ Статтю 22 доповнено частиною восьмою згідно із Законом N 3394-VI (3394-17) від 19.05.2011 }

9. Національний банк України, Національна комісія з цінних паперів та фондового ринку і Уповноважений орган співпрацюють з органами нагляду іноземних держав з метою здійснення нагляду на консолідованій основі.

Співпраця відбувається на підставі укладених договорів, меморандумів чи в інших формах.

{ Статтю 22 доповнено частиною дев'ятою згідно із Законом N 3394-VI (3394-17) від 19.05.2011 }

Розділ V

ОРГАНІЗАЦІЯ, ПОВНОВАЖЕННЯ І ПОРЯДОК ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ КОМІСІЇ, ЩО ЗДІЙСНЮЄ ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ У СФЕРІ РИНКІВ ФІНАНСОВИХ ПОСЛУГ

Стаття 23. Організація діяльності національної комісії,
що здійснює державне регулювання
у сфері ринків фінансових послуг

1. Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, є державним колегіальним органом, підпорядкованим Президенту України, підзвітним Верховній Раді України.

2. Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, не може бути учасником фінансових ринків як емітент облігацій внутрішніх та зовнішніх державних позик або здійснювати будь-яку іншу діяльність на фінансових ринках, крім передбаченої цим Законом.

3. Комісія як колегіальний орган утворюється у складі Голови Комісії та шести членів Комісії.

Голова та члени Комісії, призначаються на посади та звільняються з посад Президентом України шляхом видання відповідного указу.

Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, набуває повноважень з моменту призначення більше половини її загального кількісного складу.

4. Головою та членом національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, можуть бути громадяни України, які мають повну вищу (профільну, економічну або юридичну) освіту, досвід роботи на керівних посадах не менше трьох років упродовж останніх десяти років.

Голова та члени національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, не можуть бути власниками корпоративних прав фінансових установ.

5. Термін повноважень Голови та члена національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, становить шість років. Одна й та ж особа не може бути Головою та/або членом національної комісії, що здійснює державне

регулювання у сфері ринків фінансових послуг, більше двох термінів підряд.

6. Голова та член національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, можуть бути звільнені з посади у разі подання заяви про відставку, неможливості виконання обов'язків за станом здоров'я, припинення громадянства України, грубого порушення службових обов'язків, набрання законної сили обвинувальним вироком суду у скоєнні злочину, наявності інших підстав, передбачених законами.

Повноваження члена національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, припиняються у разі його смерті, визнання безвісно відсутнім або оголошення померлим.

Не можуть бути підставами для звільнення Голови або члена національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, набуття повноважень новообраним Президентом України.

Після закінчення строку повноважень Голова або член національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, продовжує виконувати свої обов'язки до призначення відповідно нового Голови або члена Комісії.

7. Основною формою роботи національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, як колегіального органу, є засідання, які проводяться за рішенням голови комісії.

Засідання національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, є правомочним, якщо на ньому присутні більше половини її загального кількісного складу.

Рішення національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, вважається прийнятим, якщо за нього проголосувала більшість від загального кількісного складу. Голова та члени національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, мають по одному голосу кожен.

8. Положення про національну комісію, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг (1070/2011), затверджується Президентом України.

Гранична чисельність працівників національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, затверджується Президентом України. Штатний розпис національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, затверджується Головою національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, за

погодженням з Міністерством фінансів України. Структура національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, затверджується Головою національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, в межах видатків, передбачених в Державному бюджеті України.

9. Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, є юридичною особою і має відокремлене майно, що є державною власністю.

Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, може створювати та ліквідувати свої територіальні управління для здійснення своїх повноважень у випадках, передбачених у положенні про національну комісію, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг. Територіальні управління не мають статусу юридичної особи і діють на основі положення, що затверджується національною комісією, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг.

10. За рішенням національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, може створюватися Консультаційно-експертна рада, яка є постійно діючим на громадських засадах дорадчим органом, що бере участь в обговоренні проектів документів, які розробляються та/або розглядаються національною комісією, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг. Склад Консультаційно-експертної ради та положення про неї затверджуються національною комісією, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг. { Стаття 23 в редакції Законів N 2592-VI (2592-17) від 07.10.2010, N 3610-VI (3610-17) від 07.07.2011 }

Стаття 24. Голова національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг

1. Національну комісію, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, очолює Голова, якого призначає та звільняє Президент України.

2. Голова національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг:

1) здійснює керівництво поточною діяльністю національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, та вирішує всі питання діяльності національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, за винятком тих, які належать до компетенції національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, як колегіального органу;

2) діє без довіреності від імені національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, у

межах, встановлених законодавством України;

3) представляє національну комісію, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, у відносинах із державними органами іноземних держав з питань нагляду за діяльністю фінансових установ та міжнародними організаціями;

4) видає накази, розпорядження тощо з питань, що належать до його компетенції;

5) приймає на роботу і звільняє з роботи працівників національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, заохочує їх та накладає дисциплінарні стягнення;

6) представляє інтереси Комісії у Кабінеті Міністрів України, має право брати участь у засіданнях Кабінету Міністрів України з правом дорадчого голосу;

7) подає Президенту України пропозиції щодо призначення на посади та звільнення з посад членів Комісії;

8) виконує інші функції, необхідні для забезпечення організації роботи та діяльності національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг.

{ Стаття 24 в редакції Законів N 2592-VI (2592-17) від 07.10.2010, N 3610-VI (3610-17) від 07.07.2011 }

{ Статтю 25 виключено на підставі Закону N 3610-VI (3610-17) від 07.07.2011 }

{ Статтю 26 виключено на підставі Закону N 3610-VI (3610-17) від 07.07.2011 }

Стаття 27. Завдання національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг

1. Основними завданнями національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, є:

1) розробка стратегії і реалізації розвитку та вирішення системних питань функціонування ринків фінансових послуг в Україні;

2) здійснення державного регулювання та нагляду за наданням фінансових послуг та додержанням законодавства у цій сфері;

3) захист прав споживачів фінансових послуг шляхом

застосування у межах своїх повноважень заходів впливу з метою запобігання і припинення порушень законодавства на ринку фінансових послуг;

4) узагальнення практики застосування законодавства України з питань фінансових послуг і ринків та розроблення пропозицій щодо їх вдосконалення;

5) розроблення і затвердження обов'язкових до виконання нормативно-правових актів з питань, що належать до його компетенції;

6) координація діяльності з іншими державними органами;

7) запровадження міжнародно визнаних правил розвитку ринків фінансових послуг.

Стаття 28. Повноваження національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг

1. Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, у межах своєї компетенції:

1) розробляє і затверджує нормативно-правові акти, обов'язкові до виконання центральними та місцевими органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування, учасниками ринків фінансових послуг, їх об'єднаннями, контролює їх виконання;

2) здійснює реєстрацію та веде Державний реєстр фінансових установ, а у визначених ним випадках - реєстри осіб, які не є фінансовими установами, але мають право надавати окремі фінансові послуги; { Пункт 2 частини першої статті 28 в редакції Закону N 3462-VI (3462-17) від 02.06.2011 }

3) видає фінансовим установам відповідно до законів з питань регулювання окремих ринків фінансових послуг відповідні дозволи, а також ліцензії на провадження діяльності з надання фінансових послуг та затверджує умови провадження діяльності з надання фінансових послуг, здійснення яких потребує відповідної ліцензії чи дозволу, та порядок контролю за їх додержанням; (Пункт 3 частини першої статті 28 в редакції Закону N 3201-IV (3201-15) від 15.12.2005)

4) установлює обов'язкові критерії і нормативи достатності капіталу та платоспроможності, ліквідності, прибутковості, якості активів та ризиковості операцій, додержання правил надання фінансових послуг та інші показники і вимоги, що обмежують ризики за операціями з фінансовими активами; { Пункт 4 частини першої статті 28 в редакції Закону N 3462-VI (3462-17) від 02.06.2011 }

5) за погодженням Кабінету Міністрів України встановлює

розмір плати за реєстрацію документів та видачу ліцензій (їх дублікатів), а також за реєстрацію осіб, які не є фінансовими установами, але мають право надавати окремі фінансові послуги; { Пункт 5 частини першої статті 28 в редакції Закону N 3462-VI (3462-17) від 02.06.2011 }

6) надає інформацію за запитом юридичних осіб, надає висновки про віднесення операцій до фінансових послуг; { Пункт 6 частини першої статті 28 в редакції Закону N 3462-VI (3462-17) від 02.06.2011 }

7) встановлює обмеження на суміщення надання певних видів фінансових послуг;

8) здійснює контроль за достовірністю інформації, що надається учасниками ринку фінансових послуг;

9) проводить самостійно чи разом з іншими державними органами перевірку діяльності учасників ринків фінансових послуг (крім споживачів фінансових послуг); { Пункт 9 частини першої статті 28 в редакції Закону N 3462-VI (3462-17) від 02.06.2011 }

10) у разі порушення законодавства про фінансові послуги, нормативно-правових актів національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, застосовує заходи впливу та накладає адміністративні стягнення;

11) звертається до суду та господарського суду з позовами (заявами) у зв'язку з порушенням законодавства України про фінансові послуги;

12) надсилає фінансовим установам та саморегульним організаціям обов'язкові до виконання розпорядження про усунення порушень законодавства про фінансові послуги та вимагає надання необхідних документів;

13) надсилає матеріали в правоохоронні органи стосовно фактів правопорушень, що стали відомі під час проведення перевірок;

14) надсилає органам Антимонопольного комітету України матеріали у разі виявлення порушень законодавства про захист економічної конкуренції; { Пункт 14 частини першої статті 28 в редакції Закону N 3462-VI (3462-17) від 02.06.2011 }

15) вимагає скликання зборів учасників фінансової установи;

16) здійснює моніторинг руху капіталу в Україні та за її межі через ринки фінансових послуг;

17) встановлює вимоги щодо програмного забезпечення та спеціального технічного обладнання фінансових установ, пов'язаного з наданням фінансових послуг;

18) встановлює порядок розкриття інформації та складання звітності учасниками ринків фінансових послуг відповідно до законодавства України;

19) визначає професійні вимоги до керівників, головних бухгалтерів (осіб, відповідальних за ведення бухгалтерського обліку, в тому числі на підставі договорів) фінансових установ та може вимагати звільнення з посад осіб, що не відповідають встановленим вимогам для зайняття таких посад, або розірвання відповідних договорів; { Пункт 19 частини першої статті 28 в редакції Закону N 3462-VI (3462-17) від 02.06.2011 }

20) погоджує відповідно до законів з питань регулювання окремих ринків фінансових послуг документи фінансових установ, що визначають вимоги щодо надання фінансових послуг; { Частину першу статті 28 доповнено пунктом 20 згідно із Законом N 3201-IV (3201-15) від 15.12.2005 }

21) щокварталу розраховує середньозважений показник зміни чистої вартості одиниці пенсійних активів та оприлюднює таку інформацію в установленому ним порядку; { Частину першу статті 28 доповнено пунктом 21 згідно із Законом N 3668-VI (3668-17) від 08.07.2011 }

22) оприлюднює в установленому ним порядку перелік недержавних пенсійних фондів - суб'єктів другого рівня системи пенсійного забезпечення, яким видана ліцензія на надання послуг у накопичувальній системі пенсійного страхування; { Частину першу статті 28 доповнено пунктом 22 згідно із Законом N 3668-VI (3668-17) від 08.07.2011 }

23) порушує за погодженням з Національною комісією з цінних паперів та фондового ринку перед радою недержавного пенсійного фонду - суб'єкта другого рівня системи пенсійного забезпечення питання щодо заміни особи, яка здійснює управління пенсійними активами накопичувальної системи загальнообов'язкового державного пенсійного страхування такого фонду, у разі якщо в результаті діяльності такої особи зміна чистої вартості одиниці пенсійних активів накопичувальної системи загальнообов'язкового державного пенсійного страхування у пенсійному фонді зменшилася протягом останнього року більш як на 10 відсотків; { Частину першу статті 28 доповнено пунктом 23 згідно із Законом N 3668-VI (3668-17) від 08.07.2011 }

24) встановлює форму та вимоги до інформації про накопичувальну систему загальнообов'язкового державного пенсійного страхування, яка підлягає оприлюдненню, та визначає порядок її оприлюднення; { Частину першу статті 28 доповнено пунктом 24 згідно із Законом N 3668-VI (3668-17) від 08.07.2011 }

25) оприлюднює інформацію про страхові організації, які

здійснюють страхування довічних пенсій за рахунок коштів накопичувальної системи загальнообов'язкового державного пенсійного страхування, у тому числі показники, що застосовуються ними для розрахунку довічних пенсій; { Частина першу статті 28 доповнено пунктом 25 згідно із Законом N 3668-VI (3668-17) від 08.07.2011 }

21) установлює умови та порядок проведення внутрішнього аудиту (контролю) у фінансових установах; { Частина першу статті 28 доповнено пунктом 21 згідно із Законом N 3462-VI (3462-17) від 02.06.2011 }

22) установлює порядок погодження відповідно до цього Закону набуття або збільшення істотної участі у фінансовій установі. { Частина першу статті 28 доповнено пунктом 22 згідно із Законом N 3462-VI (3462-17) від 02.06.2011 }

2. Рішення, прийняті національною комісією, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, з питань оцінки ефективності та координації діяльності з регулювання і нагляду за окремими ринками фінансових послуг є обов'язковими до виконання всіма членами цієї комісії. { Частина друга статті 28 в редакції Закону N 3610-VI (3610-17) від 07.07.2011 }

3. Нормативно-правові акти національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, які відповідно до закону є регуляторними актами, розробляються, розглядаються, приймаються та оприлюднюються з урахуванням вимог Закону України "Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності" (1160-15).

Проекти актів національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, що мають ознаки регуляторного акта, але на які не поширюється дія Закону України "Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності" (1160-15), оприлюднюються з метою одержання зауважень і пропозицій від фізичних та юридичних осіб, їх об'єднань у порядку та спосіб, що передбачені Законом України "Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності". Строк, протягом якого приймаються зауваження та пропозиції, встановлюється національною комісією, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, та не може становити менше ніж десять робочих днів з дня, наступного за днем оприлюднення проекту акта. Усі зауваження і пропозиції щодо проекту нормативно-правового акта, одержані протягом установленого строку, підлягають обов'язковому розгляду національною комісією, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг. За результатами такого розгляду національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, повністю або частково враховує одержані зауваження і пропозиції або мотивовано їх відхиляє. Інформація про результати розгляду

зауважень та пропозицій підлягає обов'язковому оприлюдненню на офіційному веб-сайті національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, протягом п'яти робочих днів з дня, наступного за днем такого розгляду. { Частина третю статті 28 доповнено абзацом згідно із Законом N 5212-VI (5212-17) від 06.09.2012 }

Нормативно-правові акти національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, підлягають державній реєстрації Міністерством юстиції України. { Частина третю статті 28 доповнено абзацом згідно із Законом N 5212-VI (5212-17) від 06.09.2012 }
{ Статтю 28 доповнено частиною третьою згідно із Законом N 2388-VI (2388-17) від 01.07.2010 }

Стаття 29. Пруденційний нагляд

1. Пруденційний нагляд є складовою частиною загальної системи нагляду, що проводиться органами, які здійснюють державне регулювання ринків фінансових послуг, і базується на регулярному проведенні оцінки загального фінансового стану фінансової установи, результатів діяльності системи та якості управління нею, дотриманні обов'язкових нормативів та інших показників і вимог, що обмежують ризики за операціями з фінансовими активами.

2. Основними напрямками пруденційного нагляду Уповноваженого органу є додержання встановлених критеріїв та нормативів щодо:

- 1) ліквідності;
- 2) капіталу та платоспроможності;
- 3) прибутковості;
- 4) якості активів та ризиковості операцій;
- 5) якості систем управління та управлінського персоналу;
- 6) додержання правил надання фінансових послуг.

3. Правила підготовки, надання та оброблення даних про діяльність фінансових установ відповідно до напрямів пруденційного нагляду встановлюються Уповноваженим органом.

4. Необхідність та доцільність здійснення пруденційного нагляду за напрямками, передбаченими цією статтею, визначаються Уповноваженим органом.
{ Стаття 29 в редакції Закону N 3462-VI (3462-17) від 02.06.2011 }

Стаття 30. Інспектування

1. Уповноважений орган має право проводити в межах своїх повноважень перевірку (інспекцію) діяльності учасників ринків фінансових послуг (крім споживачів фінансових послуг), їх афілійованих та споріднених осіб.

{ Частина перша статті 30 із змінами, внесеними згідно із Законом N 3668-VI (3668-17) від 08.07.2011; в редакції Закону N 3462-VI (3462-17) від 02.06.2011 }

2. Періодичність інспектування встановлюється національною комісією, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, залежно від типу фінансової установи.

3. Для проведення інспекції національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, може залучати зовнішніх експертів, які мають відповідну кваліфікацію.

4. Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, може досліджувати дані про клієнта фінансової установи тільки з метою виконання завдань нагляду.

5. Для проведення інспекції особа, яка наділена національною комісією, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, повноваженнями здійснювати інспекцію за місцем знаходження юридичної особи, що перевіряється (далі - уповноважена особа), має право запрошувати посадових осіб цієї юридичної особи для надання пояснень та вимагати надання необхідної інформації та документів.

Стаття 31. Обов'язковість збереження професійної таємниці

1. Матеріали, які надаються для аналізу або перевірки, а також відомості та документи про фінансовий, майновий стан юридичних і фізичних осіб, що надходять до національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, становлять професійну таємницю і можуть бути використані лише для здійснення національною комісією, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, його функцій, включаючи випадки щодо законодавчо встановленого порядку обміну інформацією.

2. Несанкціоноване розголошення будь-яких відомостей, матеріалів, документів, що відносяться до професійної таємниці, тягне відповідальність відповідно до законів, крім випадків, коли таке розголошення необхідне для запобігання легалізації грошей, набутих злочинним шляхом, або контролюючим органам для забезпечення контролю за додержанням платниками податків податкового та валютного законодавства.

{ Частина друга статті 31 із змінами, внесеними згідно із Законом N 2756-VI (2756-17) від 02.12.2010 }

Стаття 32. Співробітництво з міжнародними організаціями, державними органами і неурядовими організаціями іноземних держав

1. Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, у межах своїх повноважень здійснює співробітництво з міжнародними організаціями, державними органами і неурядовими організаціями іноземних держав з питань, що належать до його компетенції.

2. Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, має право в рамках міжнародного співробітництва, що здійснюється відповідно до частини першої цієї статті, подавати і одержувати:

на умовах взаємності інформацію з питань нагляду за фінансовими ринками і установами, яка не становить державної таємниці та подання якої не призводить до розголошення професійної таємниці;

у випадках і порядку, визначених відповідними міжнародними договорами України, у тому числі міжвідомчими договорами, інформацію з питань діяльності окремих фінансових установ.

3. Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, має право використовувати конфіденційну інформацію, одержану від міжнародних організацій, державних органів і неурядових організацій іноземних держав, лише в межах своїх повноважень та для виконання завдань, що визначені цим Законом або випливають з нього.

Конфіденційна інформація, одержана національною комісією, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, від міжнародних організацій, державних органів і неурядових організацій іноземних держав, становить професійну таємницю та може бути подана третім особам лише за умови попередньої згоди організації (органу), що подала (подав) таку інформацію, або на інших умовах, визначених цією організацією (органом).

Якщо укладеним національною комісією, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, міжвідомчим договором встановлені вимоги щодо правового режиму та цілей використання конфіденційної інформації, одержаної національною комісією, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, в рамках міжнародного співробітництва, що здійснюється відповідно до частини першої цієї статті, особи, яким подається така інформація, повинні дотримуватися вимог, установлених міжвідомчим договором.

{ Стаття 32 в редакції Закону N 2499-VI (2499-17) від 07.09.2010 }

Стаття 33. Звітність

1. Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, зобов'язана з урахуванням вимог

законодавства про захист державної та професійної таємниць оприлюднювати в офіційних засобах масової інформації основні положення свого щорічного звіту.

Розділ VI

ЛІЦЕНЗУВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ФІНАНСОВИХ УСТАНОВ

Стаття 34. Обов'язковість ліцензування

1. Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, у межах своєї компетенції видає ліцензії для здійснення фінансовими установами:

- 1) страхової діяльності;
- 2) діяльності з надання послуг накопичувального пенсійного забезпечення;
- 3) надання фінансових кредитів за рахунок залучених коштів;
- 4) діяльності з надання будь-яких фінансових послуг, що передбачають пряме або опосередковане залучення фінансових активів від фізичних осіб.

2. Здійснення діяльності, зазначеної у частині першій цієї статті, дозволяється тільки після отримання відповідної ліцензії. Особи, винні у здійсненні діяльності без ліцензії, несуть відповідальність згідно із законами України.

3. Ліцензія, яка надається для здійснення діяльності з надання фінансових послуг, не може передаватися третім особам.

Стаття 35. Документи, які подаються органу ліцензування для одержання ліцензії

1. Особа, яка має намір провадити певний вид господарської діяльності з надання фінансових послуг, що ліцензується, особисто або через уповноважений нею орган чи особу звертається до національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, із заявою встановленого зразка про видачу ліцензії.

У заяві про видачу ліцензії повинні міститися відомості про особу заявника (найменування, місцезнаходження, банківські реквізити, ідентифікаційний код). У разі наявності у заявника філій, інших відокремлених підрозділів, які провадитимуть господарську діяльність на підставі отриманої ліцензії, у заяві зазначається їх місцезнаходження.

2. До заяви про видачу ліцензії або дозволу додаються документи, вимоги до переліку та змісту яких встановлені законами

з питань регулювання окремих ринків фінансових послуг, а до заяви про видачу ліцензії на провадження діяльності з надання фінансових послуг, зазначених у пунктах 3 і 4 частини першої статті 34 цього Закону, - також документи, вимоги до переліку та змісту яких встановлені нормативно-правовими актами національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг. { Частина друга статті 35 в редакції Закону N 3201-IV (3201-15) від 15.12.2005; із змінами, внесеними згідно із Законами N 3205-VI (3205-17) від 07.04.2011, N 5410-VI (5410-17) від 02.10.2012 }

3. Заява про видачу ліцензії та документи, що додаються до неї, приймаються за описом, копія якого видається заявнику з відміткою про дату прийняття документів органом ліцензування та підписом відповідальної особи.

4. Законами України з питань регулювання окремих ринків фінансових послуг можуть встановлюватися додаткові вимоги щодо переліку та змісту документів, необхідних для отримання відповідної ліцензії.

5. Про залишення заяви про видачу ліцензії без розгляду заявник повідомляється в письмовій формі із зазначенням підстав залишення заяви про видачу ліцензії без розгляду у строки, передбачені для видачі ліцензії. Після усунення причин, що були підставою для винесення рішення про залишення заяви про видачу ліцензії без розгляду, заявник може повторно подати заяву про видачу ліцензії, яка розглядається в порядку, встановленому цим Законом.

6. У разі анулювання ліцензії на надання послуг у системі накопичувального пенсійного забезпечення недержавний пенсійний фонд - суб'єкт другого рівня системи пенсійного забезпечення може подати органу ліцензування не раніше ніж через три роки з дати анулювання такої ліцензії нову заяву про її видачу. Разом із заявою про видачу нової ліцензії на надання послуг має бути подано документи, які підтверджують ліквідацію причин анулювання попередньої ліцензії.

{ Статтю 35 доповнено частиною шостою згідно із Законом N 3668-VI (3668-17) від 08.07.2011 }

Стаття 36. Рішення про видачу або відмову у видачі ліцензії

1. Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, здійснює нагляд за діяльністю відповідних фінансових установ, приймає рішення про видачу ліцензії або про відмову у її видачі у строк не пізніше ніж тридцять календарних днів з дати надходження заяви про видачу ліцензії та документів, що додаються до заяви, якщо законом, що регулює відносини у певних сферах господарської діяльності, не передбачений інший строк видачі ліцензії на окремі види діяльності.

У разі коли надіслано запит щодо підтвердження достовірності поданих для отримання ліцензії документів або виникла потреба у проведенні перевірки таких документів іншим способом, зазначений строк може бути продовжений Головою Уповноваженого органу, але не більш як на 30 робочих днів. { Частина першу статті 36 доповнено абзацом другим згідно із Законом N 3462-VI (3462-17) від 02.06.2011 }

2. Повідомлення про прийняття рішення про видачу ліцензії або про відмову у видачі ліцензії надсилається (видається) заявникові в письмовій формі протягом трьох робочих днів з дати прийняття відповідного рішення. У рішенні про відмову у видачі ліцензії зазначаються підстави такої відмови.

3. Підставами для прийняття рішення про відмову у видачі ліцензії є:

1) недостовірність даних у документах, поданих заявником, для отримання ліцензії;

2) невідповідність заявника згідно з поданими документами ліцензійним умовам, встановленим для виду господарської діяльності, зазначеного в заяві про видачу ліцензії.

4. У разі відмови у видачі ліцензії на підставі виявлення недостовірних даних у документах, поданих заявником про видачу ліцензії, суб'єкт господарювання може подати до органу ліцензування нову заяву про видачу ліцензії не раніше ніж через три місяці з дати прийняття рішення про відмову у видачі ліцензії.

5. У разі відмови у видачі ліцензії на підставі невідповідності заявника ліцензійним умовам, встановленим для виду господарської діяльності, зазначеного в заяві про видачу ліцензії, суб'єкт господарювання може подати до органу ліцензування нову заяву про видачу ліцензії після усунення причин, що стали підставою для відмови у видачі ліцензії.

6. Рішення про відмову у видачі ліцензії може бути оскаржено у судовому порядку.

Стаття 37. Відомості, які містить ліцензія

1. Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, використовує бланки ліцензії єдиного зразка. Бланк ліцензії єдиного зразка затверджується Кабінетом Міністрів України.

{ Частина другу статті 37 виключено на підставі Закону N 5316-VI (5316-17) від 02.10.2012 }

3. У ліцензії зазначаються:

- 1) найменування органу ліцензування, що видав ліцензію;
- 2) вид господарської діяльності з надання фінансових послуг, на право провадження якого видається ліцензія;
- 3) найменування юридичної особи;
- 4) ідентифікаційний код юридичної особи;
- 5) місцезнаходження юридичної особи;
- 6) дата прийняття та номер рішення про видачу ліцензії;
- 7) посада, прізвище та ініціали особи, яка підписала ліцензію;
- 8) дата видачі ліцензії та строк її дії.

Ліцензія підписується членом національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, відповідно до розподілу обов'язків та засвідчується печаткою національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг. { Абзац десятий частини третьої статті 37 в редакції Закону N 3610-VI (3610-17) від 07.07.2011 }

Стаття 38. Видача ліцензії

1. У разі прийняття позитивного рішення про видачу ліцензії національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, повинна оформити ліцензію не пізніше ніж за п'ять робочих днів з дня надходження документа, що підтверджує внесення плати за видачу ліцензії.

2. Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, робить відмітку про дату прийняття документів, що підтверджують внесення заявником плати за видачу ліцензії, на копії опису, яку було видано заявнику при прийомі заяви про видачу ліцензії.

3. Якщо заявник протягом тридцяти календарних днів з дня направлення йому повідомлення про прийняття рішення про видачу ліцензії не подав документа, що підтверджує внесення плати за видачу ліцензії, або не звернувся до національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, для отримання оформленої ліцензії, національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, має право скасувати рішення про видачу ліцензії або прийняти рішення про визнання такої ліцензії недійсною.

4. Діяльність з надання фінансових послуг на підставі

ліцензії, виданої національною комісією, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, здійснюється на всій території України.

Розділ VII

ЗАХОДИ ВПЛИВУ

Стаття 39. Застосування заходів впливу

1. У разі порушення законів та інших нормативно-правових актів, що регулюють діяльність з надання фінансових послуг, національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, застосовує заходи впливу відповідно до закону.

2. Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, обирає та застосовує заходи впливу на основі аналізу даних та інформації стосовно порушення, враховуючи наслідки порушення та наслідки застосування таких заходів.

Стаття 40. Види заходів впливу

1. Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, може застосовувати такі заходи впливу:

1) зобов'язати порушника взяти заходів для усунення порушення;

2) вимагати скликання позачергових зборів учасників фінансової установи;

3) накладати штрафи в розмірах, передбачених статтями 41 і 43 цього Закону;

4) тимчасово зупиняти або анулювати ліцензію на право здійснення діяльності з надання фінансових послуг;

5) відсторонювати керівництво від управління фінансовою установою та призначати тимчасову адміністрацію;

6) затверджувати план відновлення фінансової стабільності фінансової установи;

7) виключати відповідно до законодавства учасників ринків фінансових послуг (крім споживачів фінансових послуг) з Державного реєстру фінансових установ або реєстру осіб, які не є фінансовими установами, але мають право надавати окремі фінансові послуги.
{ Пункт 7 частини першої статті 40 в редакції Закону N 3462-VI (3462-17) від 02.06.2011 }

У разі якщо порушення та його наслідки усунені порушником самостійно до застосування заходів впливу, крім випадків, передбачених статтями 41 і 43 цього Закону, Уповноважений орган не застосовує заходи впливу за таке порушення; { Частина першу статті 40 доповнено абзацом дев'ятим згідно із Законом N 3462-VI (3462-17) від 02.06.2011 }

8) установлювати для небанківських фінансових груп підвищені економічні нормативи, ліміти та обмеження щодо здійснення окремих видів операцій. { Частина першу статті 40 доповнено пунктом 8 згідно із Законом N 3394-VI (3394-17) від 19.05.2011 }

9) виносити рішення про заборону недержавним пенсійним фондам - суб'єктам другого рівня системи пенсійного забезпечення укладати нові пенсійні контракти з учасниками накопичувальної системи загальнообов'язкового державного пенсійного страхування у разі порушення вимог, установлених для таких недержавних пенсійних фондів законом та ліцензійними умовами. { Частина першу статті 40 доповнено пунктом 9 згідно із Законом N 3668-VI (3668-17) від 08.07.2011 }

2. Порядок та умови застосування заходів впливу встановлюються законами України та нормативно-правовими актами національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг.

3. Рішення національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, щодо застосування заходів впливу у вигляді тимчасової адміністрації є виконавчим документом.

Стаття 41. Штрафні санкції, що застосовуються до учасників ринків фінансових послуг за правопорушення, вчинені на ринках фінансових послуг
{ Назва статті 41 в редакції Закону N 3462-VI (3462-17) від 02.06.2011 }

1. Уповноважений орган застосовує до учасників ринків фінансових послуг (крім споживачів фінансових послуг) штрафні санкції за:

1) провадження діяльності на ринках фінансових послуг, для якої законом встановлені вимоги щодо одержання ліцензії та/або реєстрації, без відповідної ліцензії та/або реєстрації - у розмірі від 1000 до 10000 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян;

2) неподання, несвоєчасне подання або подання завідомо недостовірної інформації - у розмірі від 100 до 2000 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян;

3) ухилення від виконання або несвоєчасне виконання

розпорядження, рішення Уповноваженого органу про усунення порушення щодо надання фінансових послуг - у розмірі від 100 до 1000 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

{ Частина перша статті 41 із змінами, внесеними згідно із Законом N 3668-VI (3668-17) від 08.07.2011; в редакції Закону N 3462-VI (3462-17) від 02.06.2011 }

2. Рішення національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, про застосування штрафних санкцій може бути оскаржено в суді.

3. Штрафи, накладені національною комісією, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, стягуються у судовому порядку.

Стаття 42. Порядок застосування штрафних санкцій за порушення учасниками ринків фінансових послуг правил діяльності

1. Штрафи, передбачені статтею 41 цього Закону, накладаються Головою Уповноваженого органу, його заступниками, директорами департаментів чи головою відповідного територіального управління після розгляду матеріалів, які засвідчують факт правопорушення.

2. Про вчинення правопорушення, зазначеного у статті 41 цього Закону, уповноваженою особою, яка його виявила, складається акт, який разом з поясненнями керівника, іншої відповідальної посадової особи чи фізичної особи - підприємця та документами, що стосуються справи, протягом трьох днів надсилається посадовій особі, яка має право накладати штраф.

3. Якщо під час проведення перевірки уповноваженою особою вилучалися документи, які підтверджують факт порушення, до акта про правопорушення додаються копії таких документів та протоколу про їх вилучення.

4. Вилучення документів, які підтверджують факт правопорушення, проводиться не більш як на три робочих дні з обов'язковим складенням протоколу, в якому зазначаються дата його складення, прізвище, ініціали та посада уповноваженої особи, яка вилучила документи, повний перелік таких документів та день, в який документи відповідно до цього Закону будуть повернені.

5. Протокол підписує уповноважена особа, яка вилучила документи. Представнику учасника ринків фінансових послуг, документи якого вилучені, після проведення перевірки і вилучення документів надається копія протоколу про їх вилучення.

6. Посадові особи Уповноваженого органу, визначені у частині першій цієї статті, приймають рішення про накладення штрафу протягом 30 днів після надходження документів, зазначених у частинах другій і третій цієї статті. Рішення про накладення

штрафу оформляється постановою, що надсилається учаснику ринків фінансових послуг.

{ Стаття 42 із змінами, внесеними згідно із Законом N 3610-VI (3610-17) від 07.07.2011; в редакції Закону N 3462-VI (3462-17) від 02.06.2011 }

Стаття 43. Відповідальність за адміністративні правопорушення, пов'язані з діяльністю на ринках фінансових послуг

1. Проведення операцій на ринках фінансових послуг, для яких законом встановлені вимоги щодо одержання ліцензії та/або реєстрації, без відповідної ліцензії та/або реєстрації тягне за собою накладення на посадову особу штрафу в розмірі від 100 до 200 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

{ Частина перша статті 43 в редакції Закону N 3462-VI (3462-17) від 02.06.2011 }

2. Неподання, несвоєчасне подання або подання завідомо недостовірних відомостей Уповноваженому органу тягне за собою накладення на посадову особу штрафу в розмірі від 50 до 200 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

{ Частина друга статті 43 в редакції Закону N 3462-VI (3462-17) від 02.06.2011 }

3. Ухилення від виконання або несвоєчасне виконання розпорядження, рішення Уповноваженого органу тягне за собою накладення на посадову особу штрафу в розмірі від 20 до 100 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян.

{ Частина третя статті 43 в редакції Закону N 3462-VI (3462-17) від 02.06.2011 }

4. Протоколи про вчинення правопорушення (z0372-11) складаються посадовими особами національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, в разі виявлення ними відповідних правопорушень.

5. Адміністративні стягнення за правопорушення, передбачені частинами першою - третьою цієї статті, накладаються національною комісією, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, або його територіальними управліннями. Від імені національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, право розглядати справи про адміністративні правопорушення та накладати стягнення мають голова, інші члени комісії, а також уповноважені національною комісією, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, посадові особи.

{ Частина п'ята статті 43 із змінами, внесеними згідно із Законом N 3610-VI (3610-17) від 07.07.2011 }

6. Проведення у справах про адміністративні правопорушення, передбачені частинами першою - третьою цієї статті, здійснюється

відповідно до Кодексу України про адміністративні правопорушення (80731-10, 80732-10).

Стаття 44. Кримінальна відповідальність за порушення законодавства при здійсненні діяльності з надання фінансових послуг

1. Посадові особи, які порушують законодавство про здійснення діяльності з надання фінансових послуг, несуть кримінальну відповідальність, установлену законом.

Стаття 45. Відповідальність національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, та його посадових осіб

1. Посадові особи національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, за невиконання або неналежне виконання посадових обов'язків несуть відповідальність у порядку, визначеному законом.

2. Шкода, заподіяна учасникам ринку фінансових послуг неправомірними діями національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, при здійсненні ним своїх повноважень, підлягає відшкодуванню в повному обсязі за рахунок держави відповідно до закону.

Стаття 46. Підстави призначення тимчасової адміністрації

1. Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, має право призначити тимчасову адміністрацію фінансової установи, діяльність якої ліцензується національною комісією, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, у разі:

1) систематичних порушень фінансовою установою законних вимог національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг;

2) якщо фінансова установа протягом 30 робочих днів не виконує 10 і більше відсотків своїх прострочених зобов'язань;

3) арешту або набрання законної сили обвинувальним вироком щодо злочинних діянь керівників фінансової установи;

4) вчинення фінансовою установою дій щодо приховування рахунків, будь-яких активів, реєстрів, звітів, документів;

5) необгрунтованої відмови фінансової установи у наданні документів чи інформації, передбачених цим Законом, уповноваженим особам;

6) наявності публічного конфлікту у керівництві фінансової

установи;

7) наявності клопотання фінансової установи про призначення тимчасової адміністрації.

2. Тимчасова адміністрація приступає до виконання своїх обов'язків негайно після прийняття рішення про її призначення.

3. Тимчасова адміністрація очолюється керівником, який призначається національною комісією, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг.

4. Строк повноважень тимчасової адміністрації не може перевищувати одного року з дня її призначення.

Стаття 47. Вимоги до тимчасового адміністратора та умови його призначення

1. Функції тимчасової адміністрації виконують особи, які призначаються національною комісією, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг. Тимчасовим адміністратором може бути:

1) юридична особа, яка здійснює професійну діяльність щодо тимчасової адміністрації фінансових установ, надання аудиторських, юридичних або консультаційних послуг з питань функціонування ринків фінансових послуг і має не менше трьох працівників із сертифікатом національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, на право здійснення тимчасової адміністрації фінансової установи;

2) незалежний експерт (за договором);

3) службовець національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг.

2. До участі у тимчасовій адміністрації допускаються лише особи, які мають сертифікат національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, на право здійснення тимчасової адміністрації фінансової установи, високі професійні та моральні якості, бездоганну ділову репутацію, економічну чи юридичну освіту та досвід, необхідний для виконання функцій тимчасового адміністратора.

3. Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, має право у будь-який момент усунути тимчасового адміністратора від виконання обов'язків у разі невідповідності його діяльності встановленим цим Законом вимогам.

4. Оплата праці тимчасового адміністратора (крім службовця національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг), а також спеціалістів, залучених ним для

забезпечення виконання своїх повноважень, здійснюється згідно з укладеними з ними договорами.

5. Оплата праці тимчасового адміністратора (крім службовця національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг) і залучених ним спеціалістів здійснюється за рахунок фінансової установи, до якої його призначили.

6. Розмір оплати праці тимчасового адміністратора (крім службовця національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг) має бути не меншим за середньомісячну заробітну плату керівника цієї фінансової установи за 12 місяців перед призначенням тимчасової адміністрації.

7. Розмір оплати праці залучених спеціалістів встановлює тимчасовий адміністратор у межах кошторису витрат тимчасової адміністрації, затвердженого національною комісією, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг.

8. Додаткова винагорода тимчасовому адміністратору і спеціалістам може встановлюватися в межах кошторису за згодою національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг.

9. Фінансова відповідальність, життя та здоров'я тимчасового адміністратора мають бути застраховані відповідно до закону та договору про страхування.

10. Тимчасовим адміністратором не може бути особа, яка:

1) є кредитором, пов'язаною особою або учасником фінансової установи;

2) має судимість, не погашену і не зняту у встановленому законом порядку, або якій повідомлено про підозру у вчиненні злочину;

{ Пункт 2 частини десятої статті 47 із змінами, внесеними згідно із Законом N 4652-VI (4652-17) від 13.04.2012 }

3) не виконала своїх зобов'язань перед будь-якою фінансовою установою.

11. Для виявлення конфлікту інтересів особа до моменту призначення тимчасовим адміністратором зобов'язана надати національній комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, інформацію про свої особисті і ділові інтереси, зокрема щодо:

1) заборгованості перед фінансовою установою, трудових відносин з нею або володіння майновими правами фінансової установи;

2) відносин за попередні п'ять років з будь-якою фінансовою установою, що є її пов'язаною особою;

3) невиконання будь-яких зобов'язань щодо будь-якого банку або фінансової установи за останні п'ять років;

4) інших інтересів, що можуть зашкодити неупередженому виконанню функцій тимчасового адміністратора;

5) відсутності конфлікту інтересів з національною комісією, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг.

12. Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, перед призначенням тимчасового адміністратора зобов'язаний переконатися у тому, що конфлікт інтересів відсутній.

13. У разі виникнення конфлікту інтересів після призначення тимчасового адміністратора він зобов'язаний вжити заходів щодо усунення конфлікту інтересів та одночасно повідомити про це національну комісію, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, яка вирішує питання щодо можливості продовження роботи тимчасового адміністратора.

14. Шкода, заподіяна внаслідок професійної помилки тимчасового адміністратора, відшкодовується згідно з законодавством України і договорами про страхування.

15. Тимчасовий адміністратор не має права:

1) здійснювати діяльність за наявності конфлікту інтересів, за винятком випадків, коли про це відомо національній комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, і він дозволив продовжити роботу;

2) приймати прямо або опосередковано будь-які послуги, подарунки та інші цінності від осіб, заінтересованих у здійсненні будь-яких дій, пов'язаних з призначенням тимчасової адміністрації;

3) використовувати або дозволяти використовувати майно, яке тимчасовий адміністратор має право контролювати, у своїх інтересах або в інтересах третіх осіб;

4) приймати зобов'язання від імені національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, без його письмового дозволу;

5) розголошувати службову інформацію, якщо це не пов'язано з виконанням функцій тимчасового адміністратора.

16. Невиконання або неналежне виконання тимчасовим

адміністратором своїх повноважень відповідно до цього Закону, що завдало збитків фінансовій установі чи кредиторам, може бути підставою для припинення виконання ним обов'язків, позбавлення сертифіката на право здійснення тимчасової адміністрації фінансових установ та притягнення до відповідальності згідно з законом.

17. У разі завдання збитків діями або бездіяльністю тимчасового адміністратора фінансова установа та/або кредитори мають право звернутися з позовом до суду щодо їх відшкодування.

Розділ VIII

ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Цей Закон набирає чинності з дня його опублікування.

2. Кабінету Міністрів України протягом трьох місяців підготувати та подати на розгляд Президенту України проект Положення про спеціальний уповноважений орган виконавчої влади з питань регулювання ринків фінансових послуг.

3. Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері ринків фінансових послуг, зобов'язана протягом одного року з моменту свого утворення запровадити Державний реєстр фінансових установ та внести в нього відповідні записи про існуючі фінансові установи, що входять до сфери її регулювання.

4. Фінансові установи, створені до набрання чинності цим Законом, зобов'язані протягом одного року з дня запровадження Державного реєстру фінансових установ привести свою діяльність у відповідність з вимогами цього Закону.

5. До приведення законодавства у відповідність з цим Законом закони України та інші нормативно-правові акти застосовуються у частині, що не суперечить цьому Закону, якщо інше не передбачено цим Законом.

6. З питань, не врегульованих цим Законом, застосовуються інші закони та нормативно-правові акти органів, які здійснюють державне регулювання ринків фінансових послуг.

7. Кабінету Міністрів України, Національному банку України та Національній комісії з цінних паперів та фондового ринку протягом року з дня опублікування цього Закону:

підготувати і подати на розгляд Верховної Ради України пропозиції щодо приведення законів України у відповідність із цим Законом;

привести свої нормативно-правові акти у відповідність із цим Законом;

забезпечити прийняття актів, необхідних для реалізації цього Закону;

забезпечити приведення міністерствами, іншими центральними органами виконавчої влади їхніх нормативно-правових актів у відповідність з цим Законом.

8. Частину другу статті 2 Закону України "Про ліцензування певних видів господарської діяльності" (1775-14) (Відомості Верховної Ради України, 2000 р., N 36, ст. 299; 2001 р., N 11, ст. 45) після слів "ліцензування банківської діяльності" доповнити словами "діяльності з надання фінансових послуг".

9. Статтю 6 Закону України "Про страхування" (85/96-ВР) (Відомості Верховної Ради України, 1996 р., N 18, ст. 78; 1998 р., N 2, ст. 4, N 11-12, ст. 50; 1999 р., N 4, ст. 35; 2000 р., N 19, ст. 143, N 27, ст. 213, N 38, ст. 318, N 50, ст. 436; 2001 р., N 15, ст. 73) доповнити пунктом 34 такого змісту:

"34) фінансова відповідальність, життя і здоров'я тимчасового адміністратора та ліквідатора фінансової установи".

Президент України

Л.КУЧМА

м. Київ, 12 липня 2001 року
N 2664-III